

## ได้อาจารย์ดี

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๕๔

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

พระ: นี่คือ เพ็ญตอบว่า.. หลวงปู่เพ็ญตอบว่า ทั้งหมดนี้เป็นสาวกของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็หมายถึงว่าเพ็ญกราบให้แบบ.. เขาว่าองค์นั้นดี องค์นี้ดีครับ ก็อกลบไว้ก่อนครับผม

หลวงปู่: เออ

พระ: อันนี้พอผม ผมก็ตอบหลวงปู่ไปอย่างนี้ บอกพี่โยมกับเฮียผม เสร็จแล้ว ผมก็ไปศึกษาเอง อย่างที่ครูอาจารย์เทศน์เมื่อตอนเช้าครับผม ถ้าเกิดเราจะศึกษาอะไรจริง เราอย่าฟังข้างเดียว

หลวงปู่: ใช่

พระ: เราไปเจาะลึก อันนี้ผมฟังเทศน์ของครูอาจารย์ เรื่องเกี่ยวกับจิตส่งออกนอก ผมก็เลยว่าครูอาจารย์ หมายถึงว่าความรู้สึกผม อันนี้ขอโอกาสครับ มันเป็นความรู้สึกภายในครับ ผมรู้สึกว่าคุณเหมือนฟังพี่ชายพูดครับ

หลวงปู่: เข้าใจ

พระ: อันนี้ผมก็เลยศึกษาจากธรรมะครูบาอาจารย์ จากเว็บไซต์ครับ ก็ฟังมา อันนี้ก็ค้นหาคำที่ผมฟังเพื่อเป็นเครื่องเตือนใจที่ครูอาจารย์เทศน์เรื่อง “เสียงของหลวงตา” อีกทีหนึ่งครับผม

หลวงปู่: “เสียงของหลวงตา”

พระ: “เสียงธรรมหลวงตา”ครับ

หลวงพ่อ: ใช่ ถ้า “เสียงธรรมหลวงตา” วันที่ ๑๘ เนาะ

พระ: ครับผม

หลวงพ่อ: อันนั้น “กว่าจะเป็นหลวงตา”

พระ: อันนี้มีส่วนเรื่องการภาวนา ใต้ตัวนี้ผมก็ปฏิบัติตามตามสภาวะของผมเอง

หลวงพ่อ: กำลัง..

พระ: ครับผม แต่สิ่งที่ผมสนใจเป็นพิเศษคือเรื่องหมุกณะสงฆ์ คือทุกครั้ง.. ผมไม่รู้ว่าทำไมจริตผมถึงศึกษาอย่างนี้ เพราะว่าผมอยากศึกษาว่าพ่อแม่ครูบาอาจารย์เป็น ปกครองหมุกณะนี้ เวลาเมื่อธรรมาภิบาลเกิดขึ้น คือว่าเวลาเกิดเหตุวาทะเกิดพระทะเลาะกันอย่างนี้ ครับ คือว่าเพิ่มใช้หลักอย่างไรในการปกครองหมุกณะมา แม้แต่สำนักของที่ว่ามีพระ เยอะมาก ผมอยากรู้ว่าท่านปกครองอย่างไร

เพราะว่าโดยธรรมชาติของคน เวลาที่อยู่ด้วยกัน ทิฐิมั่นเยอะมาก ยิ่งแตกออกมา เป็นแบบตามความคิดเห็นของแต่ละคน อันนี้ผมก็เลยดูว่า แม้แต่ในส่วนของภาวนา ของปฏิบัติแต่ละสายก็มีแตกต่างกันไป อันนี้พอในส่วนของภาวนา ผมเคย ศึกษาแล้วว่าสายของหลวงปู่มั่นที่ครูบาอาจารย์ท่านเทศน์ ที่ว่าพระองค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ ผิง! มานี้ ท่านชวนชวนน้อยอยู่ เพราะว่าเป็นเรื่องธรรมะที่ ละเอียดยากมากที่จะอธิบาย

หลวงพ่อ: ใช่.. ใช่.. ใช่

พระ: ที่นี้พอสายหลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ปฏิบัติมาปั๊บ เป็นถ่ายถอดข้อวัตร ปฏิบัติก่อน ข้อวัตรปฏิบัติ อันนี้ข้อวัตรปฏิบัติถ้ายังทรงกันอยู่ในยุคของสมัยนี้ ก็สามารรถ ที่จะรวมตัวกันเป็นหนึ่งเดียวได้ครับผม

หลวงพ่: มันเป็นอย่างนั้นเลยนะ เป็นอย่างนั้นเพราะว่าหลวงปู่มันท่านพูดกับหลวงตา (เราพูดบ่อยเนาะ) ว่า “พรรษามากแล้ว ไม่ต้องขึ้นมา ให้พรรษาน้อยมา เพราะมันจะได้มีข้อวัตรติดหัวมันไป”

เวลาหลวงตาท่านตรัสรู้เลย ท่านบรรลุธรรม ท่านสิ้นกิเลสที่วัดคอยธรรมเจดีย์นะ แล้วท่านก็.. โอ้โฮ.. ถ้าใครไปรู้ตรงนี้แล้ว ส่วนใหญ่เป็นอย่างนั้นนะ มันแบบว่ามันจะพูดให้ใครฟังไม่ได้เลย ฉะนั้น เวลาเพื่อนเขาบอกว่า เอ.. มันก็เหมือนกับขวนขวายน้อย คือว่าจะอยู่อย่างนั้นนะ แต่ความเห็นของท่านก็ออกมาอีกอันว่า “แล้วเรามาได้อย่างไร?”

“เรามาได้เพราะข้อวัตรปฏิบัติ” เรามาด้วยข้อวัตรปฏิบัติ แล้วย้อนกลับไปดูที่บ้านตาดลี ทำไมท่านทรงข้อวัตรอย่างนั้นนะ

พระ: อืม.. อืม..

หลวงพ่: ข้อวัตรคือกรอบ อย่างพวกเราร้อยพ่อพันแม่มา

พระ: ครับผม

หลวงพ่: พอเข้ามาสู่กรอบอันเดียวกัน เห็นใหม่ มันก็ไปอันเดียวกันได้ แต่ถ้าไม่มีกรอบมา คนร้อยพ่อพันแม่มันก็ร้อยกรอบพันกรอบ

ฉะนั้นท่านบอกว่าท่านได้มาด้วยข้อวัตรปฏิบัติ ฉะนั้นข้อวัตร โดยธรรมชาติเราเห็นข้อวัตรว่าไม่มีอะไร แล้วเดี๋ยวนี้พระเราเริ่มแบบว่า.. เราไปเรียนทางโลกกัน แล้วเราไปติดทางโลกกัน เพราะทางโลกเขาบอกนะ ทุกอย่างนี้ดีหมดเลย ขาดแต่การบริหารจัดการ.. เขาคิดว่าข้อวัตรนี้เขาบริหารจัดการได้ไง

ทีนี้พอเขาบริหารจัดการได้บ้าง เห็นใหม่ ดูอย่างวัดต่างๆ ไปเขาไปจ้างคนทำ มีคนมาอุปัฏฐาก เห็นใหม่ จ้างคนมาทำหมดเลย ข้อวัตร แล้วพระนั่งเฉยๆ แล้วพระได้อะไร พระไม่ได้อะไร ไอ้ข้อวัตรเลือกไปอยู่ที่โยมหมดเลย เพราะการทำข้อวัตร เราเห็นเป็นของเล็กน้อยนะ เวลาเราอยู่กับพระ เราบอกเลย ภูได้ทำงานเทศบาล ภูกวาดทุกวันเลย เทศบาล เห็นใหม่ พวกเก็บกวาด พวกเก็บขยะนะ เราทำงานเทศบาล..

พวกเราไปมองเป็นของตำต้อยใจ ใจมันไม่ลง เราต้องไปล้างส้วมนะ เราต้องไป  
เก็บ ต้องไปกวาดใช้ใหม่

พิธีมันไม่ลง...หนึ่ง

สอง...ทำแล้วก็ได้อะไรวะ

ทำไปๆ แล้วมันชินชา พอมันชินนะ แต่ไม่รู้ว่านี้กิเลสทั้งนั้นเลย ไอ้ที่มันด้านมา  
กิเลสทั้งนั้นเลย

นี่ข้อวัตรมันได้ตรงนั้นนะ ได้ตรงขัดเกลา ไม่ได้แก้กิเลสอะไร แต่มันขัดเกลา  
มีงนะ แต่ถ้าขัดเกลาปีบ เราอยู่ในกรอบ กิเลสมีจะพากุญแจลบไม่ได้แล้ว กิเลสนี้มันพา  
แฉลบ ถ้าเราไปทางโลก เรากวาดวัดกับให้คนอื่นกวาด มันต่างกันตรงไหนวะ...นั่นแน่  
กิเลสมันคิดนะ มันต่างที่มันไม่ได้ทำไง (หัวเราะ) มีงไม่ได้ทำไง

หลวงตาพูดบ่อย “เราอยู่ด้วยกันนะ อย่าคิดว่าเขาทำแล้วเราไม่ต้อง เขาทำแล้วคือ  
ของเขาเราไม่ได้ทำ” หลวงตาพูดประจำเลย

ไอ้ตรงนี้ แต่คนมองข้ามไป เขาบอกว่าถ้าใจไม่เป็นธรรมมันมองแตกต่างกันอย่าง  
นี้ มันเลยมองกันแบบนี้ เพราะว่ามันมีนะ ธรรมดาใช้ใหม่ วัดใช้ใหม่ ไอ้พวกที่มี  
การศึกษามา มันจะมาบอกเลยนะ ทุกอย่างดีไปหมดเลย ขาดอย่างเดียว.. ขาดการบริหาร  
จัดการ คือมันจะจัดการให้ไง คำว่าจัดการ บริษัทไหนมันก็มี ที่ไหนมันก็มี แต่การบริหาร  
จัดการมันเป็นเรื่องการส่งออก แต่เวลาธรรมะนี้มันทวนกระแสกลับใจ แต่มันเป็นคาบ  
สองคมนะ

มันคาบสองคมนะ ถ้าเราไปเถรตรงกับมัน...

พระ:            ครับผม

หลวงพ่:        ถ้าเราไปเถรตรงกับมันนะ ต้องทำอย่างนั้น.. ทำอย่างนั้น.. ทำอย่างนั้น เรา  
ทำอย่างนั้นเพราะอะไร เพราะวินัยเปิดไว้เลยนะ

หลวงพ่: มหาสมโย สมณภคต สมโย.. คราวภิกษุมาก

พระ: ครับ

หลวงพ่: วินัยเปิดไว้นะ

พระ: ครับ

หลวงพ่: คราวเดินทางนะ นี่พูดถึงพระพุทธเจ้า ขนาดพระพุทธเจ้าฉลาด  
พระพุทธเจ้าเปิดไปให้เราเลยนะ แต่พวกเราไม่เอา (หัวเราะ) ตัวเด็กไม่ใช่ ครึ่งราคาไม่เอา  
เอาเต็มราคาตลอด

เราเดินทาง เราก็พยายามอยู่ในทรงของเรา แต่นี่เราจะบอกให้เห็นว่าพระพุทธเจ้า  
ยังเห็นเลยว่าถ้าเราเถรตรง ฉะนั้นพระพุทธเจ้าเปิดไว้ให้เราเลยนะ คราวเดินทาง ภิกษุจะ  
ฉันทะระปาระได้ คราวเดินทางกัน แต่พวกเราก็ไม่เอา

แต่เวลาจะพูดเราจะบอกว่าพระพุทธเจ้าเปิดไว้ให้ เราศึกษาบ้าง เราจะย้อนกลับ  
พระพุทธเจ้าเลย พระพุทธเจ้าฉลาดแค่ไหน ฉะนั้นถ้าดาบสองคม คำว่าถ้าเราถือเถรตรง  
อ้าว.. มึงต้องทำอย่างนี้ๆ พอไม่ทำ.. ทะเลาะกัน เห็นไหม ถ้าไม่ทำอย่างนี้ เราต้องทำ  
อย่างนี้ๆ ถ้าไม่ทำ ไม่ทำเพราะเหตุผลอะไร เราคุยกันด้วยเหตุผล

พระ: ครับ

หลวงพ่: เราไม่เถรตรงเกินไป ถ้าเถรตรงเกินไป ไม้บรรทัดเกินไป สังคมมันก็.. แต่  
มันก็ต้องอยู่ที่กาลเทศะ เราเห็นอยู่นะ.. แต่เห็นด้วย ใ้เรื่องวางข้อวัตรไว้

ฉะนั้น ใ้เรื่องปฏิบัติมันหลายแนวทางไง จริง หลายแนวทางมาก แต่อริยสังขมี  
หนึ่งเดียว ความถูกต้องมีอันเดียว ทุกอย่างต้องกลับมาเหมือนกันหมด ทุกอย่างต้องมาลง  
รอยอันเดียวกันไง เวลาเข้ามาสู่อริยสังขมีหนึ่งเดียว สุขขวิปีสโก เทวิชโช.. จะพระ  
อรหันต์อะไรก็แล้วแต่ มึงต้องลงตรงนี้

พระ: ครับ

หลวงพ่: ถ้างตรงนี้ปั๊บ...จบเลย แต่ถ้างไม่ลงนะ มึงกับกู ผิดคนหนึ่ง

จะนั่น แนวทางหลากหลายจริงอยู่ แต่เวลาลงเป็นความจริงแล้วต้องอันเดียว ตรงนี้ไง ตรงนี้มันถึงซั่มสากัจฉาได้ไง มันถึงคุยกันได้ไง ไอ้เรื่องจริตนิสัยแน่นอนอยู่แล้ว จริตนิสัย เรื่องการประพฤติปฏิบัติเปิดกว้างอยู่แล้ว

แต่เวลาลงนะ เราเวลาลง คุณะ อย่างที่หลวงตาท่านพูด หลวงตาท่านไปสนทนากับหลวงปู่บุดดามาแล้ว หลวงปู่บุดดาอยู่สิงห์บุรีนะ กับหลวงตา หลวงตาบอกเลยนะว่า ท่านไปกราบหลวงปู่บุดดา หลวงปู่บุดดาท่านพูดนะ พูดในเทพว่าหลวงปู่บุดดาเมตตาท่านมาก เวลาหลวงตาท่านไปกราบ หลวงปู่บุดดาสูบแล้วสูบอีกนะ สูบหัว.. แล้วเวลาหลวงปู่บุดดาเทศน์

“จิตหนึ่ง! จิตหนึ่ง! จิตหนึ่ง! จิตมีหนึ่งเดียว!” หลวงตา.. สัมมาสมาธิ

ถ้างมันมาลง มันจะลงรอยเดียวกันหมดนะ มึงจะมาช่องไหนก็แล้วแต่ ถ้างคุณะ ถ้างนักปราชญ์ด้วยกันนะ เพี้ยะ.. เพี้ยะ.. เพี้ยะ.. เพี้ยะ.. ตัดตรงนี้

ทีนี้ถ้างบอกว่ามันแตกต่างหลากหลายก็ไม่มีปัญหา แต่ปัญหาถ้างมันเหมือนกัน มันลงอันเดียวกัน ศีล สมาธิ ปัญญา มันต้องลงมรรค ต้องลงอย่างนี้ ตรงนี้ถูก แต่ถ้างมันไม่ลงนะ มันไม่ลงมรรคนี้ แล้วเราจะไปไหนกัน

เราจะไปไหนกันก็เหมือนออกไป ส่งออกหมด เราส่งออกหมดนะ เพราะตอนนี้มีคนมาพูดเยอะ เพราะเวลาเราพูดออกไป ใครๆ ก็ถามปัญหาต่างๆ ร้อยแปดพันเก้าเลย บางคนไม่ต้องทำอะไรเลย อยู่เฉยๆ กำหนดไม่ได้ กำหนดเป็นทุกข์ อยู่เฉยๆ เป็นพระอรหันต์หมดเลย

ไอ้โฮ.. ตอนนี้คนอย่างนี้เขาเรียกว่าสร้างของเขามา มันเป็นจริตใจ พอเขาสร้างมา คนเราเขาเรียกว่าอะไรนะ เขาเรียกว่า “คน ๒ บุคลิก ๓ บุคลิก” อย่างนี้ อย่างเรานี่เรียกบุคลิกเดียวใช้ไหม เราพูดอะไรไปแล้ว ถ้างเราพูดผิด เราจะมีปฏิกิริยาใจ แต่คน ๒ บุคลิกนี่นะ เวลาปกติ ชีวิตเขาประจำวัน แต่พอพูดธรรมะนี่เป็นอีกบุคลิกหนึ่งเลย คน ๒ อารมณ์

มันพูดได้ว่าเป็นอย่างนั้นนะ มันไม่มีอายเลยนะ เราเจอมา ไอ้พวก ๒ บุคลิกนี้ แล้วจับไม่ได้ด้วย แต่เราพูดธรรมดาไปนี่หลุดไปเลย แล้วคนที่เขามาจับ มันจับไม่ได้ แต่ถ้าคนมีนะ ฟังทีเดียวยบ ทีนี้ไอ้พวก ๒ บุคลิก ๓ บุคลิก ตอนที่มันมีปัญหากันอยู่ที่นี่ ตอนนี้มีปัญหากันเยอะ โอ๊ย.. ร้อยแปดเลย อันนี้อันหนึ่ง

กรณีของไอ้คูจิตนี้ มันพูดไปแล้วมันสะเทือน มันสะเทือนเพราะว่าอะไร เพราะเราสังเกตนะว่าสังคมเรานี้มันกระทบกระเทือนขนาดนี้ ทำไมเริ่มต้นหลวงตาท่านถึงไม่พูดอะไรเลย เพราะหลวงตา เราดูในหนังสือของหลวงปู่ดูลย์ หลวงตาก็ไปงานศพหลวงปู่ดูลย์

ฉะนั้น หลวงปู่ดูลย์เป็นอาจารย์ของหลวงปู่ฝั้น เพราะหลวงปู่ฝั้นเป็นมหานิกาย หลวงปู่ดูลย์ธุดงค์ไปแล้วเอาหลวงปู่ฝั้นมาปฏิบัติ แล้วหลวงปู่ดูลย์อยู่กับหลวงปู่ฝั้นมา ฉะนั้นหลวงปู่ดูลย์นี้ถูก คูจิตของหลวงปู่ดูลย์ถูก แล้วการคูจิตของหลวงปู่ดูลย์นี่นะ แต่ว่าดูยากมาก เราพุทธโชนะ เรายังเกือบตาย แล้วนี่คิดคูสิ เอาสติไล่กันเลย เอาสติไล่กับตัวจิต ให้จิตสงบเลย มันเป็นที่ยากมาก

มันมีพระหลายองค์นะที่ว่าบอกว่าไปศึกษากับหลวงปู่ดูลย์นะ เวลาไปรายงาน หลวงปู่ดูลย์ เหมือนกับเราไปหาครูบาอาจารย์ ไปรายงาน ท่านบอก “ไม่ใช่...ไม่ใช่จิต นี่อาการหมด ไม่ใช่จิต นี่อาการจิต ไม่ใช่จิตๆ” คนจะคูจิตเข้าถึงจิตได้นะ เทบจะหานับหัวได้ไม่กี่คนเลย นี่เรายู่กับวงปฏิบัติ นี่เราจะพูดถึงว่าวงปฏิบัติเราก่อน ถ้าเราจะบอกว่าเขาผิดๆๆ แล้วครูบาอาจารย์ที่ปฏิบัติมาละ...ถูกมันมี แต่ถูกมันมี แต่เวลาจะเข้าถึงถูกได้มันต้องเข้มแข็ง เราต้องมีวาสนา

**พระ:** ครูอาจารย์ ขอโอกาสครับ.. เมื่อกลับไปประโยชน์แรก ระหว่างว่าข้อวัตรปฏิบัติที่เข้ามาผลของการปฏิบัติ รักษาของการคูจิตมันมีไหมครับ

**หลวงพ่:** ถ้าคูจิตอย่างนี้นะ พอคูจิตอย่างนี้ปั๊บ เราก็ย้อนกลับไปนี่ก่อน ย้อนกลับไปอภิธรรม อภิธรรมเขา “อย่าง” เขาคูจิตหรือเปล่า? อภิธรรมนี้เขา “อย่างหนอ รู้หนอ” รู้ตัวทั่วพร้อม เขาคูจิตหรือเปล่า? ไม่ได้คูเลย.. ไม่ได้คูเพราะอะไร เพราะจิตมันส่งออกความรู้สึกอยู่ที่ปลายเท้า ความรู้สึกอยู่ที่กระทบ นี่มันออกไหม

**พระ:**            ครับผม

**หลวงพ่:**        อยู่ที่อารมณ์ เห็นไหม รู้ความคิด เพราะความคิดไม่ใช่จิต ความคิดคือสังขาร สังขารปรุงแต่ง จิตคือพลังงาน แล้วจิตมันไปรู้สังขาร มันส่งออกหรือยัง? มันส่งออกแล้ว ทีนี้พอส่งออกแล้ว สังเกตได้ว่าอภิรกรรมมีสมาธิใหม่ อภิรกรรมนี้ไม่มีสมาธิ แต่อภิรกรรม ทำไมเขาสบายละ คนปฏิบัติอภิรกรรมเคลื่อนไหวๆ กลับไป โอ้อโฮ.. สุขยอดๆ .. ทำไมเขาสุขสบายละ สุขสบายเพราะว่าเขาตรีกในธรรม

เราตรีกในธรรม (มันเหมือนนะ แต่ไม่ใช่) มันเหมือนกับปัญญาอบรมสมาธิ ถ้าเราอบรมสมาธิ เราตรีกในธรรม จิตเราพร้อมไว้ในธรรม พอมันพร้อมปั๊บมันปล่อยอย่างเช่นเราฟุ้งซ่าน สติเราตามความคิดไป นี่เขาเรียกปัญญาอบรมสมาธิ (หลวงตาสอนปัญญาอบรมสมาธิ) ถ้ามันตามทันนะมันหยุด.. มันหยุด..

ทีนี้การเคลื่อนไหว รู้สึกตัวทั่วพร้อมๆ มันเป็นอารมณ์สร้าง มันเป็นอารมณ์อีกอารมณ์หนึ่ง มันเป็นความรู้สึกอีกอันหนึ่ง จิตออกก็รู้สึกอารมณ์อันนั้น แล้วหายไปเลย หายไปเลยแล้วมันสบายๆ อ้าว.. สบาย แล้วใครสบายละ?

**พระ:**            เราเป็นคนรู้สบาย

**หลวงพ่:**        อ้าว.. สบาย แล้วใครสบายละ?

แต่ทุกคนนะ อภิรกรรมจะบอกว่าสบายหมด โอ้อโฮ.. ดีดีๆ ปฏิบัติเป็นชีวิตประจำวัน...แล้วมันได้อะไรละ? มันได้อะไร? ก็ได้สบาย โอ้อโฮ.. โครตรเลย ดีมากเลย

สังขมเขาชื่นชมกันนะ แต่เราเศร้าใจ เราเศร้าใจว่าการประพฤติปฏิบัติ มรรค ผล นิพพาน มันมี การปฏิบัติเรานี้หวังมรรคหวังผล เพราะเราเกิดมา เราต้องการมรรคการผล เพราะการเกิดการตายมันแสนยาก แต่นี่พอมานำปฏิบัติไป สักแต่ทำ ให้หมดชีวิตไปชีวิตหนึ่งเฉยๆ โดยที่ไม่ได้มรรคได้ผลนี่มันน่าเศร้าใจ

นี่พูดถึงว่าอย่างนี้เป็น การดูจิตหรือเปล่า แต่ถ้ามองดูจิต มันต้องมีสติ พอมีสติขึ้นมา จิตมันมีสติขึ้นมา มันจะดูความคิดไง ทีนี้ความคิดมันเกิดดับ พอความคิดมันเกิด



ดับ นี่ความคิดเกิดดับอันหนึ่งนะ ในอารมณ์ความรู้สึก ในความคิด พอคิดแล้วทำไมมัน ทุกข์มันสุขไง คิดคิดคิดชั่ว คิดดีก็ฟุ้งไป คิดชั่ว ทุกข์ฉิบหายเลย นี่อารมณ์ในความคิดมันเป็นอารมณ์

ถ้าปัญญามันทัน มันจะทันแต่อารมณ์ พอทันในอารมณ์ปั๊บ อารมณ์จางลง แล้วอารมณ์มันเกิดจากอะไร? เกิดจากความคิด เกิดจากสังขาร พอสังขารมันทัน.. อารมณ์มันเบาลงก่อนๆ อันนี้มันก็เริ่มดับ พอเริ่มดับขึ้นมา พอดับขึ้นมา เหลืออะไร?

พระ:           ตัวรู้

หลวงพ่:       ถ้าตัวรู้ของมันเป็นนะ พอแป๊บเดียวคิดอีกแล้ว

ความจริงนะ เพราะหลวงปู่คุณของท่านจะพูดอย่างนี้นะ หลวงตานะ ที่เราพยายามศึกษาว่าทำไมหลวงตาท่านไม่จัดการเรื่องนี้ เราคิดว่าหลวงตารู้เหตุรู้ผลหมด แล้วถ้าอย่างนี้ไปแล้ว คนมันจะฮือฮากันไป เพราะว่ามันสวมรอยกันได้ง่าย

ทีนี้พออย่างนั้นปั๊บ เวลาหลวงปู่คุณของท่านบอกว่า “ต้องดู” ดูจิตนี้ ตัว “ดู” ท่านจะเขียนตัวใหญ่ ตัว “รู้” เขียนตัวใหญ่ๆ ตัวรู้นี้ ทีนี้ตัวรู้กับตัวดูที่ว่าเขียนในโลกหนังสือ หลวงปู่คุณ เขียนตัว “รู้” จะ ร.เรื่อ ตัวใหญ่ๆ...มันไม่ใช่รู้ปกตินี้หว่า ถ้าเขียนตัวเสมอกัน ก็รู้แบบสามัญสำนึกใช้ไหม ถ้ามันแปลกประหลาด ตัวหนังสือมันใหญ่กว่าเขา มันต้องให้รู้มากกว่า ฉะนั้น คำตรงนี้เราถึงบอกว่า ความหมายนี้ะ เราจะบอกว่า หลวงปู่คุณของท่านจะบอกเหมือนหลวงตาว่า เป็นปัญญาอบรมสมาธิใจ คือต้องรู้-ต้องดู โดยเฉพาะไม่ใช่รู้-รู้แบบธรรมชาติ

ทีนี้พอไปดูแบบธรรมชาติ เราบอก ถ้าเป็นความจริงนะ หลวงปู่คุณนะ เราเชื่อ หลวงปู่คุณนะ เราเชื่อหลวงปู่คุณทำได้ เพราะหลวงปู่คุณเวลาพูดถึงผล พูดถึงผลถูกนะ แต่ไอ้พวกนี้มันพูดถึงผลผิดหมดนะ คนที่พูดถึงผลถูก มันต้องมีเหตุมา ถ้ามันไม่มีเหตุมา มันจะเข้าถึงผลที่ถูกนั้นได้อย่างไร ฉะนั้นเวลาท่านทำของท่านนะ...ถูก

แต่ทำอย่างนี้ ทำไมครูบาอาจารย์ไม่สอน ทำไมหลวงปู่มัน ครูบาอาจารย์ท่านสอนพุทธโธอย่างนี้ มันเหมือนกับทำงานบนแผ่นดิน ทำงานโดยชอบธรรมกับทำงานบน

อากาศ นามธรรมง ฟูทโรๆ มันกำปั้นทุบดินเลย ฟูทโรนี่ กำปั้นทุบดินนะ พวกมึงยังทำกันไม่ได้เลย แล้วแหม.. ให้ไปทำอย่างอื่น อย่างนี้ก็ฉิบหายหมดนะสิ ท่านเนั้นตรงนี้ไง ครูบาอาจารย์ท่านเนั้นตรงนี้ไง

ทีนี้หลวงปู่คุณุ่ยท่านชำนานูของท่านก็สาธุ จริต เห็นไหม เข้าจริตแล้ว ถ้าหลวงปู่คุณุ่ยท่านชำนานูของท่านก็สาธุ แต่คนอื่นจะชำนานูอย่างนี้หรือ วาสนาคนสร้างมาไม่เหมือนกัน นี่ไง มันถึงย้อนกลับมาตรงนี้ไง กลับมาที่ครูบาอาจารย์ ถ้าครูบาอาจารย์ท่านเป็น ท่านสอนโดยหลัก แล้วใครทำได้ ใครทำไม่ได้ อย่างทหารก็มีทหารตั้ง ๔ เหล่าทัพ มึงอยากเป็นทหารก็ต้องเป็นทหารใน ๔ เหล่าทัพ ทัพเดียวก็ยังมีแผนก มึงจะเป็นสรรพาวุธ มึงจะเป็นราบ มึงจะเป็นพลร่ม

ฉะนั้น กรณีนี้ หลวงปู่คุณุ่ยนะถูก แต่คำว่า “จิต” ถ้าจิตนะ มันจะต้องเป็นปัญญาอบรมสมาธิ ถ้าเป็นปัญญาอบรมสมาธิ ใช้ปัญญาไล่ไปๆ ถ้ามันหยุดมา หยุดมาแล้ว จิตมันรู้ว่ามันหยุด แต่ก็คิดอีก ไล่ต่อไปๆ จิตนี้หยุดได้ แต่จิตหยุดได้ หยุดแล้วมันต้องเป็นสัมมาสมาธิ เพราะถ้าเป็นสัมมาสมาธินะ อย่างที่พูดเมื่อกี้มันต้องมีกำลัง คำว่ากำลังนะ สังเกตตัวมัน สังเกตตัวจิต แล้วถ้าใครเห็นนะ.. ใครเห็นนะ.. “จิตเสวยอารมณ์” จิตเวลามันจะคิด มันทำอย่างไร ถ้าจิตมันคิด ระหว่างจิตกับขันธ ถ้าเห็นจิตเสวยอารมณ์ได้ จิตจับขันธได้...วิปัสสนาเป็น

ถ้าไม่เห็นจิต จับอาการของจิต.. หลวงปู่คุณุ่ยบอกว่า “จิตๆ ให้จิตสงบ.. จนจิตเห็นอาการของจิต แล้วพิจารณามัน”

จิตนี้เป็นสมณะ ถ้าจิตเห็นอาการของจิต! ถ้าจิตเห็นอาการของจิต! แล้วท่านบอกว่า “ให้พิจารณามัน” นั่นคือวิปัสสนา

“คิดเท่าไรก็ไม่รู้ ต้องหยุดคิด”...สมณะ

“คิดเท่าไรก็ไม่รู้ ต้องหยุดคิด แต่การหยุดคิดก็ต้องใช้ความคิด”...นี่คนเป็น

คนเป็นพูดนี้ไม่ผิดเลยนะ แต่ถ้าคนไม่เป็นนะ ใหม่ๆ ก็ยืนหลักได้ แต่พอปลายๆ เพราะการเทศน์ทุกวันๆ การสอนทุกวันๆ มันต้องยกเหตุผลเรื่อยๆ แล้วพอมันเคลื่อนไป

แล้วนะ ไหลไปเลย กลับไม่ได้ ไหลแล้ว อันนี้ก็เหมือนในสมัยพุทธกาล เวลาเทศน์ก็เทศน์ธรรมะพระพุทธเจ้า เทศน์ให้คนศรัทธากุเวีย มีความคิดอะไรก็พูดไปเลยทีนี้ ไม่ใช่พระพุทธเจ้าแล้ว นี่ของกูแล้ว แล้วก็ตกนรกอเวจีไปเลย

ของจริงมีอยู่ เพราะว่ากรณีอย่างนี้ อย่างมหายาน พวกเซนเขาทำได้ แต่ทำได้ เขาต้องเข้มแข็ง แล้วทำได้ เราพูดตรงนี้บ่อย ใหม่ๆ เริ่มต้นเราพูดตรงนี้เลย ถ้าอย่างเซน เขานั่ง ๗ วัน ๗ คืน เซน ฌูปุ่นนะ เขาเป็นหมอ แล้วอาจารย์เขาสอนว่า ตบมือข้างเดียวนี้เสียงอะไร?

ไอ้หมอนั้นมันก็รักษาคนไข้ พอเสียงน้ำตก จิตมันเริ่มได้ยินเสียงน้ำตกมันตก วิ่งไปหาอาจารย์เลย “เสียงเหมือนน้ำตก” อาจารย์บอกว่า “ไม่ใช่” มันก็ไปนั่งคิดของมันอยู่นั้น ๑๔ ปีนะ พอคิดจนจิตมันหยุดนะ คิดแล้ว คิดมันไปไม่ได้ คิดใช่ไหม พอไปถามอาจารย์ พอถึงเวลาไปถามอาจารย์ว่าจะให้คิดอย่างไรต่อไป อาจารย์บอก “มึงไม่ต้องคิดหรือ มึงไม่ต้องคิดหรือ.. กูหลอกมึง กูหลอกให้มึงตรึงใจ” นี่ในเซนนะ ๑๔ ปีนะ ตบมือข้างเดียวเสียงอะไรนี้ ตบมือข้างเดียวมันมีเสียงอะไรนี้ ๑๔ ปี ไปดูเขาปฏิบัติกัน นั่งที่ ๗ วัน ๗ คืน

ไอ้ที่ว่าจิต ไอ้ปัญญาอบรมสมาธิ มันเรื่องหนึ่ง ที่นี้คนในโลกที่เขาคิดนะ เขาคิดว่ามันทำง่าย แล้วได้ผลง่าย พอมันทำง่ายได้ผลง่ายนะ.. จริงๆ นะ เราไม่อยากจะยุ่งเรื่องนี้เลยนะ ไม่อยากจะยุ่งเลย แต่ที่นี้เพราะพวกลูกศิษย์เขาพยายามมาถามปัญหา เขาถามปัญหาเพราะอะไร เพราะญาติพี่น้องเขาไป ไอ้คนที่เขาออกไป ที่คนเขาออกไปได้แย่ง เพราะเขาทนไม่ได้กับญาติพี่น้องเขาอยู่ในนั้น แล้วเขาก็มาปรึกษาเราๆ ตอนเริ่มต้นเขาปรึกษาเราว่าเป็นอย่างไร เราบอกว่า “ผิดล้านเปอร์เซ็นต์ อย่างไม่รู้ก็ผิด”

“หลวงพ่อมั่นใจหรือ”

“กูมั่นใจ! กูมั่นใจ!”

“ฉะนั้นพอไม่ใช่ ไม่ใช่เพราะเหตุใดล่ะ”

เราก็อธิบายให้เขาฟังไง พออธิบายให้เขาฟังปั๊บ เขาก็ได้ปัญญาจากเรา เขาก็เริ่มไปโต้แย้งไง นี่พอโต้แย้งไป เขาก็มาถามเรา เรานี่มันใจมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว แต่พูดไปนะ มันเป็นปรัชญา มันปลิ้นไปได้ตลอด เพียงแต่ตอนหลังเขาพูดออกมามาก หลักฐานมันเยอะไง แล้วตอนหลังเขาเอามาให้ดู เราไม่มีนะ เพราะเราไม่ยุ่งกับเขาเลย แต่ตอนหลังลูกศิษย์เขาเอามาให้ พอเราดูหนังสือนี้แหล.. มันเศร้าใจมากๆ เลย เพราะว่ามันเว็บเป็นโศดาบันอย่างนี้ เห็นจิตเว็บเป็นโศดาบัน แล้วพอเป็นโศดาบันนะ

แล้วพอคนที่เขาไม่เป็นนะ ผู้หญิงมีอยู่คนหนึ่งเขาไม่เป็น เขาไปหา เขาบอกว่า เว็บ.. คนนี้เป็นโศดาบัน

ผู้หญิงเขาบอกว่า “หนูไม่รู้เรื่องอะไรเลยนะ”

“นั่นแหละเป็นโศดาบัน”

“ทำไม?”

“ก็ไม่รู้ มันถึงเป็นโศดาบัน ถ้ารู้ก็มีเจตนาไง มันเป็นตัวหนา”

โอ้โฮ.. กูปวดหัวเลย เพราะคนที่ได้โศดาบันเขาบอก เขาไม่รู้เรื่องอะไรเลยนะ เรามีไฟล์เสียง มีทุกอย่างพร้อม เพราะลูกศิษย์เขาเอามาให้ฟัง

พระ: ไม่มีปี่จัตตังเลยนะครับ

หลวงพ่: นี่ไง.. เปล่า.. ตัวเองมันไม่มีอยู่แล้วใช่ไหม พอตัวเองไม่มีนะ พอไม่มีมันกล้าพูดอย่างนี้มา ไปรับรองเขาเป็นโศดาบันๆ กล้าไหม ถ้าตัวเองมี แล้วพอรับรองไปแล้ว เขาปฏิเสธซัดๆ อยู่อย่างนั้นนะ พอเขาปฏิเสธซัดๆ มันหลิกไม่ได้ ไม่ได้เพราะอะไรไม่ได้เพราะมันมีคนนั่งคุยกันด้วยไง ถ้าเอ็งบอกว่าเป็นโศดาบัน แล้วเขาบอกเขาไม่ใช่โศดาบัน แล้วเอ็งย้อนไปว่าเป็นโศดาบันนะ เอ็งจะเอาหน้าไว้ที่ไหน

พระ: ใช่ครับ (หัวเราะ)

หลวงพ่: เพราะมันมีคนนั่งอยู่ด้วย นี่เราเห็นแบบนี้มันไม่ไหวเลย เพราะอะไรรู้ไหม เพราะเขาทำอย่างนี้ สังคมก็ไม่ว่าอะไร ทุกคนก็เชื่อถือศรัทธา เขาทำอะไร ใครๆ ก็เออออห่อหมกหมดเลย แล้วมันจะไปไหนกันล่ะ สังคมนี่

แล้วยิ่งดูในคำสอนของเขานะ “อิริสัจญา” ปัญญาเขาไม่มี พอเขาไม่มีปัญญา ปัญญาไม่มี มันพูดถึงปัญญาไม่เป็นไง พอพูดถึงปัญญาไม่เป็นก็บอกว่า จิตดวงหนึ่ง จิตดวงเก่ามันย่อยสลายไป จนกลายเป็นจิตดวงใหม่ จิตดวงใหม่ก็จำจิตดวงเก่า จิตดวงใหม่ จำจิตดวงเก่าบ่อยๆ เข้า จนเป็นอิริสัจญา เป็นปัญญา...

สัจญาเป็นปัญญาได้ไหม? มิงจำจนเป็นปัญญานี้ได้ไหม?

พระ: เออ.. ผมต้องการปัญญานะครับ

หลวงพ่: เออ.. กูก็งงนะ เพราะเราอ่านปั๊บบันสะเทือนใจหมดนะ.. จำจนเป็นปัญญานะ

พระ: ขอโอกาสนะครับครูจารย์ ผมก็ศึกษาว่าข้อวัตรปฏิบัติที่ว่าเพิ่นจะสอนเรื่องสติกับลูกศิษย์ กับปัญญากับลูกศิษย์ ครูบาอาจารย์ไม่สอนได้อย่างไร โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับว่าปฏิภาณโวหาร หรือการแก้ไขสาธารณะในปัจจุบันเพิ่นจะฝึกสติ แล้วก็จื้อไซ้ให้เกิดความตื่นตัวขึ้นมา แล้วพลิกแพลงให้ได้

หลวงพ่: ใคร?

พระ: เออ.. ที่ผมอยู่ครับผม พูดอย่างนี้ ผมก็คิดว่าครูบาอาจารย์เพิ่นสอนอย่างไร เพราะว่าเรื่องปัญญา แต่ต้องมีปัญญาแบบหยาบๆ ก่อน

หลวงพ่: ไซ้

พระ: เพิ่นบอกว่า ขนาดนี้หยาบๆ ยังทำไม่ได้เลย ทำแค่ข้อวัตรปฏิบัติ ข้างในยังงุ่นมัว มันจะเอาอะไรไปขัด คือเหมือนว่า อ้อ.. แสดงว่าครูบาอาจารย์มีสอนลักษณะอย่างนี้ แล้วก็โอปนโยโกแทงเข้ามาข้างใน แต่ที่นี้มันจะต้องเป็นลักษณะของกระบวนการที่เร็วมาก

หลวงพ่: มันต้องฝึกเข้าไปไง

พระ: ครับผม

หลวงพ่: มันต้องฝึกเข้าไป เพราะข้างนอกยังไม่ได้ เพราะหลวงตาท่านพูดบ่อย เราอยู่กับท่านนะ ท่านบอกว่า “เวลาทำอะไรนะ ใครคิดขึ้นเองนี่เราพอใจมาก แต่ถ้าใครทำตามสั่ง เราไม่ค่อยเห็นด้วยเลย” คือต้องรอให้ท่านสั่ง ท่านบอกว่า “โง่เกินไป”

พระ: เหมือนคิดอะไรไม่เป็น

หลวงพ่: (หัวเราะ) ท่านพูดกับเรา เออ.. ถ้าใครคิดเองทำเองนะ มันจะผิดก็ผิด แต่ท่านก็ยังภูมิใจ เพราะมันหัดคิดหัดทำ แต่ถ้ามันไม่คิดเลย มันจะรอให้สั่งอย่างเดียว ท่านบอกว่า “อย่างนี้เราไม่พอใจ” แต่อย่างนี้มันก็เป็นเรื่องจากข้างนอกเข้ามาใช่ไหม

พระ: ครับผม

หลวงพ่: โอ้อย่างนี้.. ฉะนั้น ถ้ากรณีอย่างนี้ เราถึงบอกท่านะ พระที่เสียๆ ส่วนใหญ่ไม่ได้ขอนิสังขรบาอาจารย์ อย่างเช่นที่เขาบวชนะ เขาบวชแล้วเขาเป็นอาจารย์เลย

สังเกตได้นะ พระองค์ไหนบวชแล้วเป็นอาจารย์เลย ส่วนใหญ่แล้ว (โทษนะ) เอาตัวแทบไม่รอดหรือไม่รอดเลย แต่อย่างเช่นหลวงตา ท่านอยู่กับหลวงปู่มันมา ท่านเป็นมหามา ท่านเป็นอาจารย์ได้เลย แต่ท่านบอกเวลาท่านนึกถึงนิพพาน เวลาอยากได้นิพพานนะ “มีใครช่วยบอกเราที่ ถ้ามีใครบอกเราได้ เราจะมอบชีวิตกับองค์นั้นเลย” จบมahamanะ

ไปหาหลวงปู่มันนะ พูดคำไหนคำนั้น.. คำไหนคำนั้น.. พอพูดเสร็จ หลวงตาท่านเปิดพระไตรปิฎก เพ็ยะ.. เพ็ยะหมดนะ มันก็ดิ่งกันมาๆ ดิ่งกันเข้ามาๆ นี่มันมีครูบาอาจารย์ เราได้นิสัยใจ คือเราได้ความจริงใจ เราได้..

ประสาเรา เราฝึกงาน มีคนเป็นงานป็นเรามาเลย แต่เราฝึกงาน เราไม่มีคนเป็นบอก เราฝึกงานโดยที่เอาประสบการณ์อย่างเดียว ไม่มีใครคอยแนะนำเลย แต่เวลามีครูบา

อาจารย์ เราฝึกงาน แล้วมีอาจารย์คอยบอก พอผิด “พี่วะ!” ผิดก็ “พี่วะ!” นี่เรียกว่าได้นิสัย แล้วมันส่งต่อกันมาไง

เราสังเกตได้ ครูบาอาจารย์องค์ไหน ถ้ามีครูบาอาจารย์ที่ดีส่งต่อกันมา แล้วเคารพครูบาอาจารย์ องค์นั้นไม่เสีย แต่ถ้าไม่มีครูบาอาจารย์นะ เราคิดเองไง เกรสเองบาตรนะ เห็นเขาส่อง กูก็ส่อง แต่กูไม่รู้เขาส่องเรื่องอะไร แต่อาจารย์บอก เขาส่องเพื่อเขาคูว่ามันบูบ มันรั่วไหม มันทะลุไหม แสงงามมันเข้ามาไหม เห็นเขาส่องนะ เขาส่องมีความหมาย เขาส่องว่าเขาว่าบาตรนี้มันชำรุดทรุดโทรมไหม โอ้เราเซ่คบาตรเสร็จแล้วก็ส่อง แล้วก็เก็บ อ้าว.. กูก็ส่องด้วย แต่กูไม่รู้ส่องทำไม นี่เพราะไม่มีครูบาอาจารย์ ถ้ามีครูบาอาจารย์ป๊อบ ถ้าสักแต่ว่า ไม่ศึกษา ก็อดอีกนะ.. มันก็ต้องศึกษา ต้องศึกษากับครูบาอาจารย์

ฉะนั้น กรณีอย่างนี้ เพราะพวกเขาบอกว่า พวกนี้เขาไม่มี เขาไม่มีอาจารย์...หนึ่งแล้วเราคิดในใจของเราเองนะ เราคิดของเราเองนะ เราคิดว่าเขาทุจริต อาจารย์น่าจะมึ หลวงปู่คุณุญน่าจะมีชีวิตอยู่ เขาก็รอนจนหลวงปู่คุณุญตายแล้วค่อยบวช พวกนี้ทุจริตมาตั้งแต่ต้น เราว่าพวกนี้นะ มันเหมือนกับวางพล็อตเรื่องไว้แล้วไง เขาวางแผนของเขาไว้แล้ว เหมือนกับเมื่อก่อน เห็นไหม หลวงปู่แหวน นิกรเขาบอกว่าเป็นหลาน หลวงปู่ฝั้นภavanaพุทธโธ ก็ว่าเป็นหลาน

พุทธโธๆ นะ หลวงปู่ฝั้นบอกพุทธโธๆ ภavanaพุทธโธ เขาบอกเขาเป็นฌรณะ ตั้งแต่เขาอยู่กับหลวงปู่ฝั้นนะ พวกนี้เวลาเขาจะมาเขาจะอ้างเป็นลูกเป็นหลานครูบาอาจารย์ กรณีทางโลกมันมีกระบวนการของเขาอย่างนี้กันอยู่

แล้วกรณีอย่างนี้ จริงๆ หลวงปู่คุณุญท่านก็มีชีวิต ตอนเทศน์ท่านก็มีชีวิตอยู่ ทำไมไม่บวชตอนนั้น ทำไมไม่ทำตอนนั้น แล้วเราได้ข่าวมาว่าเขาเข้าไม่ค่อยติดหรือ เพราะครูบาอาจารย์ท่านรู้นิสัย ท่านกันไม่ให้เข้า ก็รอให้หลวงปู่คุณุญท่านล่วงไปแล้ว แล้วบวชเสร็จปั๊บ พวกนี้ก็สวมหมดเลย ทีนี้ทางลูกศิษย์ครูบาอาจารย์เขาก็ไม่มีใครมีปากมีเสียง

มันก็แปลกนะ อยู่ดีๆ เรื่องนี้มันมาอยู่กับเราได้อย่างไรก็ไม่รู้ ไม่รู้จริงๆ นะ มันบังเอิญ บังเอิญลูกศิษย์นะ ญาติพี่น้องเขาเข้าไปเข้า แล้วมันไม่ใช่คนๆ เดียว แล้วเราพูดกับเขาเอง “อย่า! อย่า! อย่ายุ่งนะ! อย่ายุ่งนะ!” มันไปจัดการกันหมดเลย ทีนี้พอไปจัดการ

เรื่องมันเกิดขึ้นมาแล้ว พอเรื่องมันเป็นปัญหาขึ้นมาแล้ว เราจะคุยได้อย่างไร เราก็ต้องเข้าไปปรับผิชอบ พอเข้าไปปรับผิชอบนะ มาสิ ภูชี้ได้หมด

แล้วหนังสือที่เอามาให้ โอ้โฮ.. มันน่าเกลียด มันน่าเกลียดจนเราคิดอย่างนี้นะ เราคิดว่านะ ถ้าพวกเราไม่จัดการอะไรกันก็แล้วแต่ ต่อไปเขาจะสื่อสิ่งที่ผิดพลาดออกมา มากกว่านี้ แล้วพอเกิดถ้ามีฝ่ายเจ้าหน้าที่หรือลัทธิอื่นเขาเข้ามาแจ โปยนะ ตอนนั้นยุ่งกว่านี้นะ เราหวังตรงนี้มากกว่า เพราะขนาดเราคูณะ อู้อู.. ผิดไปหมดเลย แล้วเกิดถ้าเราไม่ได้พูดอะไรไป เขาจะเหลิงไหม พอเขาจะเหลิง เขาจะแสดงออกไปนะ เขาแสดงออกไปโดยที่ไม่มีใครไปตรวจสอบแล้วนะ มันจะออกไปมากกว่านี้

แล้วเกิดถ้ามีลัทธิไหน หรือเขาเข้ามาบ่อนทำลาย เขาเอาตรงนี้มาเป็นเหตุนะ เราคิดของเราอย่างนี้นะ ถ้าเอาตรงนี้มาเป็นเหตุ มันหมดทั้งวง พวกเราจะไปกันหมดเลยเราก็เลย.. พอออกไปแล้วก็ยืนยันไว้แน่ ฉะนั้น พอยืนยันไว้ปั๊บ มันก็เหมือนเรา เราทำอะไรมีคนตรวจสอบ มันก็ต้องระวังหน่อยนะ (หัวเราะ) ต่อไปนี่นะ เอ็งพูดผิด มีคนเช็คนะ มันก็ระวังหน่อยหนึ่ง ถ้าระวังหน่อยหนึ่ง มันก็ทำให้ศาสนาเรามันไม่ต้องเสียหายจนมากเกินไป

มันเป็นจริตของเขา มันเป็นคนคิดอย่างนั้น ถ้าคิดอย่างนั้น เราคิดว่าเขารู้ตัวหมด เพราะเราย้อนกลับมาที่การปฏิบัติของพวกเขาไง อย่างพวกเขา เวลาใหม่ๆ ถ้าเราไม่เข้าใจว่าเราหลง เราก็ยังยึดมั่นนะ แต่ถ้าวันไหนเราหลงนะ เรารู้ตัว เราเสียใจใหม่

พระ: ครับ เสียใจ เสียเวลา

หลวงพ่: แล้วเขาละ? เขาต้องรู้! รู้เพราะอะไร รู้เพราะมีเรื่องขึ้นมา.. ใจมันเป็นอย่างไร

พระ: ใจขุน (หัวเราะ)

หลวงพ่: (หัวเราะ) เอ็งไปรู้ได้ไงเนี่ย

พระ: (หัวเราะ)



**หลวงพ่:** อ้าว ไม่รู้ เอ็งจะพลิกไปพลิกมาอย่างนี้ทำไม แล้วทำไมไม่ยอมรับความจริง นี่ไง มันก็อย่างว่ามันเริ่มต้นมาตั้งแต่แรก เราถึงบอกว่ามันอยู่ที่เจตนาไง เจตนาพวกเราบวชเพื่ออะไร? บวชเพื่อจะพ้นจากทุกข์ หรือจะบวชเข้ามาเพื่อแสวงหาผลประโยชน์ เราบวชมาทำไม ถ้าบวชมาเพื่อพ้นจากทุกข์ ถ้ามันมีผิดพลาดเราก็ต้องรีบแก้ไข ถ้ามันแก้ไขได้

เราธนะ เราไม่ได้พูดทีงั้นนะ เราบอกมีอะไรคุยกันได้โดยละ ผิดนี้ ซึ่งให้ว่ามันผิดตรงไหน แล้วทำอย่างไร แล้วแก้ไขให้ถูก แก้ได้อย่างไร

**พระ:** ครูจารย์ ขอโอกาสครับ ในส่วนที่ว่า เป็นข้อวัตรปฏิบัติ หรือว่าสร้างสติ สร้างปัญญาในสายของพระป่าครับ ที่ฝึกข้อวัตรมาเพื่อที่ให้จิตตรงตัวในส่วนของฐานตรงนี้ก่อน แล้วก็ให้ส่งไปวิเวก ไปภาวนาอย่างนี้ครับ ในส่วนของพระด้วยกันนี้ครับ ครูจารย์ก็.. ขอโอกาสครับ.. ก็มีรูปแบบนี้ครับ แล้วนี่ในส่วนของพระที่ถ่ายทอดให้กับโยมครับผม

**หลวงพ่:** ถ่ายทอดให้กับโยม ส่วนใหญ่แล้ว ส่วนใหญ่จะ ถ้าถ่ายทอดให้โยม ถ้าโยมโดยทั่วไปตอนนี้ โยมทั่วไป นี่พระเราไม่มีหลัก ย้อนกลับมาถึงพระ พระทำไมไม่มีหลัก พอพระไม่มีหลัก เราก็คิดว่าต้องถ่ายทอดให้โยม สังเกตได้ ในเว็บไซต์เราจะพูดอย่างนี้ เราจะพูดเลย “ทำไมต้องปฏิบัติในชีวิตประจำวัน ชีวิตประจำวันมีค่ากว่าธรรมะอีกหรือวะ ธรรมะต้องมีค่ากว่าชีวิตประจำวันมึงสิ”

นี่เราพูดอย่างนี้เพราะเราน้อยใจไง เราน้อยใจว่าใครๆ ก็บอกว่าปฏิบัติเพื่อชีวิตประจำวันๆ ไอ้ห่า.. แล้วธรรมะกูก็ไม่มีค่าอะไรเลยหรือ มึงมาเอาชีวิตประจำวันเหยียบธรรมะกู แล้วธรรมะกูจะเกิดได้อย่างไรละ เราจะบอกว่าพระเรานี้อ่อนแอ พออ่อนแอขึ้นมา

เพราะอย่างหลวงปู่มั่น แม่เอาเข้ามา หรือครูบาอาจารย์เข้ามา เอาผู้ปฏิบัติเข้ามา เขาต้องเข้มแข็ง เขาต้องเข้มงวดเข้ามา แต่ในปัจจุบันนะ เรา พวกเรานี้อ่อนแอ อ่อนแอไปให้ความสะดวกเขาหมดเลย ทุกอย่างเลย แล้วเดี๋ยวนี้ ในกรุงเทพฯ ห้องแอร์ทั้งนั้นเลย กูบอกเลยนะ ถ้าพูดถึงอยู่ห้องแอร์แล้วปฏิบัติได้นะ กูจะติดแอร์ให้พวกมึง

ถ้าคุณคิดแอร์ให้พวกมึงนะ แล้วกูเอาอาหารมาเลี้ยงหมูพวกมึงนะ แล้วเป็นพระอรหันต์ได้นะ กูทำให้ทันทีเลย เพราะเงินกูมี กูทำได้หมดเลย กูจะทำให้สะดวกสบายเลยนะ กูจะป้อนมึงเลยนะ กินนอนอย่างสุขสบายเลย อยู่ในห้องแอร์เลย แล้วเป็นพระอรหันต์กัน.. ไอ้ฉันมันไปเข้าทางกิเลสนะ พอมันเข้าทางกิเลส ทำไมพระทำ

ตอนนี้ละ พระอำนาจความสะดวกให้ผู้ปฏิบัติทั้งนั้น แล้วมึงปฏิบัติเอาอะไรกัน ประสาจะบอกว่า พระก็หลอก โยมก็ไม่ว่าพระหลอก โยมเห็นว่าพระ แล้วพระเอาใจหน่อย โยมก็ว่านี่ปฏิบัติทางนี้ดี แล้วคิดมึงได้อะไร

**พระ:** ครูจารย์ ผมขอโอกาสครับ พวกผม โดยความรู้สึกพวกผม ประสบการณ์มานี้ คนเราจะได้ธรรมะก็เมื่อจากที่เราต้องเจอวิกฤตการต่อสู้อะไรบางอย่าง แล้วปัญญาจะผลิขึ้นมา

**หลวงพ่:** นั่นละ หลวงตาบอกว่า “ปัญญามันจะเกิดต่อเมื่อเราจนตรอก”

**พระ:** ครับ

**หลวงพ่:** ถ้าเราจนตรอก.. ที่นี้ปัญญาอย่างนั้นมันปัญญา คำว่าวิกฤตนะ ปัญญามันเกิดจากการภาวนา ถ้าอย่างนั้นละ ถ้าโดยหลักเราเห็นด้วย ฉะนั้น โดยจะให้เขามาทำแบบเรา มันเป็นไปได้ไม่ได้ ที่นี้พอเป็นไปได้บ้าง เราถึงต้องยืนโดยหลักไว้ไง แล้วให้เขาภาวนากันเองไง ถ้าใครจะต้องเป็นอย่างนั้นก็ให้เป็นอย่างนั้น แต่ถ้าใครภาวนาแล้วแบบว่านุ่มๆ นวลๆ หรือพอเป็นไปได้ก็เรื่องของเขา เพียงแต่เราต้องยืนหลักไว้ ยืนหลักคือว่าประสาเราขึ้นอยู่กับความจริงใจ แล้วเขาปฏิบัติตามนิสัยของเขา แต่ที่นี้เราไม่นะ

เพราะมีโยมเขามาที่นี้ เขามากันหลายๆ คนเลย แล้วเขาก็หายกันไป เหลือคนสองคนนะ แล้วเขามาพูดกับเรานะ “หลวงพ่ เพื่อนๆ หนูเขาเป็นคุณหนูกันหมด เขาไม่มาหาหลวงพ่หรือ เขาชอบไปทางนั้น เขาเป็นคุณหนู” เขาว่ากันนะ เราบอก “เออ”

ไอ้คนที่เขามาที่นี้ แล้วเพื่อนเขาก็ดีเขาบอกว่าไอ้พวกนี้อัตตคติมถานูโยค ทำไมต้องทำขนาดนี้ มึงทำมาแล้วเหนื่อยเปล่า ทำแล้วหนักเปล่า กูไปเป็นคุณหนูดีกว่า แล้วไปหาคุณหนูนะ เขาก็ โอ้ย.. ให้นุ่นให้นี้ ไอ้พวกคุณหนูนั้นมีความสุข.. ประสาเรานะ เราดู

นะ เหมือนกับไปปฏิบัติกันก็เท่านั้นเอง ก็ไปปฏิบัติกัน ไปคุยกับพระ ไปอยู่ในวัด แล้วก็มีอารมณ์รื่นเริง มีความสุข ก็เท่านั้นนะ แต่เขาชอบ

แล้วไอ้คนที่เขาปฏิบัติจริงนะ ที่เขาอยู่ที่นี้มีอยู่คนเดียว เขามาพูดกับเราเอง เขาบอก “หลวงพ่อกับเพื่อนๆ หนูนะเขาไปที่อื่นหมดเลย เพราะที่อื่นเขาสะดวกสบาย เขาเป็นคุณหนูกัน แล้วเขาก็มาดีโยม” ก็มาดีเขาว่ามิ่งปฏิบัติหัวปักหัวปำ มิ่งปฏิบัติแล้ว..

แต่เขาบอกว่าถ้าเขาปฏิบัติแล้ว เขารักษาใจเขาได้ เขาทำงานไป เขาบอกเวลาเขาทำงานนะ เขาเข้าประชุมอย่างนี้ ถ้าเขาปฏิบัติดีๆ เขาก็ผ่านการประชุมได้สุขสบาย แต่ถ้าเขาปฏิบัติไม่ดีนะ เวลาเขาประชุมนะ เขาเครียด เวลาคนพูดอะไรมากระทบเขาเนี่ยเขาทุกข์มากเลย เขาได้ผลของเขา แต่เพื่อนเขาบอกว่าเขาปฏิบัติเกินกว่าเหตุ พยายามจะมาก็กินมากกิน เราเห็นนะ โอ.. เดียวนี้พระมันเป็นอย่างนั้นไปหมด

ฉะนั้น ไอ้ที่เขาพูดให้ฟังเฉยๆ พอฟังเฉยๆ บ๊ีบ ไอ้อย่างเรานะ เราก็ดูแลของเราที่ละ เพราะอะไร เพราะเขาเห็นผลของเขา ธรรมะเป็นปัจเจก ตั้ง เป็นสันติวิสุทธิโก เป็นของที่เราสู้ขึ้นมา ใครจะว่าดีว่าชั่ว นั่นลมปากของคน นี่พูดถึงว่าเราจะปฏิบัติอย่างไร จะถ่ายทอดให้โยมอย่างไร

เพราะว่าในครุบาอาจารย์ท่านบอกแล้ว ต่อไป คนที่ถ่ายทอดธรรมะจะเป็นโยมหมดนะ พระจะไม่มีแล้วละ คนถ่ายทอดธรรมะเป็นโยมทั้งนั้นนะ เพราะโยมมันเยอะงะ โยมฝ่ายปฏิบัติ แล้วโลกมันแคบ ขนาดเราตลอดสังเวช

ก็มีลูกศิษย์คนหนึ่ง เขามาจากที่อื่นนะ เขาบอกว่าเขานี้เป็นคริสต์มาก่อน ตอนนี้อยากปฏิบัติมากเลย เขาดีใจของเขา เขาบอกว่าเขาไปปฏิบัติ เขาพูดนี้แหล่ม.. พองเต็มทีเลยนะ เขาบอกทำไมล่ะ อ้าว.. คนไปปฏิบัติต้องเป็นปัญญาชน เพราะเขาพูดภาษาอังกฤษ เขาไปเรียนภาษาอังกฤษ เราบอก โอ.. แค่นี้

พระ: จะเอามาอวด

หลวงพ่อกับเพื่อนๆ: แค่นี้!

พระ: (หัวเราะ)

หลวงพ่: คุณนที ก็แค่ปฏิบัติแล้วว่าภาษาอังกฤษ เพราะฉะนั้นเราบอกเลย มันมีพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ใหม่ ถ้าไม่มีพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ ไม่มีรัตนตรัย เอ็งจะเข้าถึงธรรมได้ไหม แล้วเดี๋ยวถ้าอย่างนี้คฤหัสถ์ที่เขาไม่ได้บวช เขาเข้าถึงธรรมใหม่ ได้สิ เพราะเขาเข้าถึงพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ แล้วนี่เอ็งปฏิบัติ เอ็งเห็นพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ใหม่.. เจียบเลยนะ พอเริ่มต้นนะ เราจะเริ่มต้นนะ เราก็รัตนตรัยของเราใช้ใหม่ เราจะเป็นพุทธมามกะ เราก็ต้องไอนั้นก่อนใช้ใหม่

แต่ที่นี้เวลาเขาพูดนะ (เพราะเราฟังแล้ว) สู้กับเวทนา อยู่กับเวทนา อารมณ์อยู่กับเวทนา ถ้าอย่างนั้นมันก็เป็นปัญญาอบรมสมาธิ ก็เท่านั้นเอง เพราะว่าพวกนี้เราไม่เชื่อว่าเขาจะทะลุเข้าไปข้างในได้ เราไม่เชื่อ พวกนี้เราไม่เชื่อว่าเขาจะทะลุเข้าไปข้างในได้

ถ้าทะลุข้างในได้ อย่างเช่น หลวงปู่จันทร์เรียนอย่างนี้ หลวงปู่ลืออย่างนี้ หลวงตาเรานี้ ครูบาอาจารย์เรา ถ้าทะลุเข้าไปสู่พระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์แล้วนะ ใจนี้เป็นอีกชั้นหนึ่งเลย แล้วมองโลกนี่นะเป็นอีกอย่างหนึ่งเลย ถ้าพระองค์ไหนยังมองโลกยังเอือกับโลก เอือกับสมมุติใจ ก็ว่าจิตใจยังไม่พ้นจากโลกธรรม ถ้าจิตใจมันพุ่งเข้ารัตนตรัยแล้วนะ

คิดดูสิ อย่างเราขึ้นมาจากที่ต่ำขึ้นมาที่สูง เอ็งจะลงไปทำไมอีก มันลงไปไม่ได้ แต่ทำไมพวกพระยังทำอย่างนั้นกันอยู่ ไอ้อพวกที่ทำอย่างนั้นนะ ในสายตาเรานะ จริงๆ นะเรา.. ไอนี้.. เด็กๆ กูยังดีกว่ามึงอีก!

เราบวชมาเพื่อพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ เราอยากจะพ้นจากทุกข์ มึงน้อมตัวลงไปกินจีท่าไม ถ้ามึงยังกินจี มึงเลวกว่าหมา

พระ: เรื่องนี้ก็ผมกราบขอโอกาสนะครับครูจารย์ สมัยก่อนนี่เข้าถึงพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ที่ใจก่อน แล้วค่อยเป็นสรณะขึ้นมา แต่สมัยนี้พูดแต่ปาก

หลวงพ่: พฤติกรรมไง เห็นไว้ โลกมันเป็นแบบนี้

**พระ:** ผมขอโอกาสครับ เวลาในภาคปฏิบัติทุกคนย่อมมีอุปสรรค มีปัญหาแน่นอน แต่น้อยคนนักที่เห็นพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นสัจธรรมที่พึง แล้วตรงนี้เป็นกำลังแก้ไขเข้ามาจริงๆ

**หลวงพ่:** ใช่

**พระ:** คือว่าพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ กว่าท่านจะผ่านมา ท่านก็มีอุปสรรคตรงนี้เหมือนกัน

**หลวงพ่:** บางคนเขาพูดบ่อยว่าเขาไปนับถือศาสนาคริสต์ เพราะศาสนาคริสต์ เวลาเขาถึงพระเจ้า แล้วเขาสวด เขาร้องเพลงกันนั้นนะ เขาแก้วิกฤตของเขาได้นะ เขาเหมือนกับเขามีฤทธิ์นะ แล้วพอมาสู่ชาวพุทธเรา ชาวพุทธเราช่วยอะไรกันไม่ได้ แล้วชาวพุทธเชื่อเรื่องกรรมๆ ทีนี้พ่อกำว่าเชื่อเรื่องกรรม เพราะเรื่องกรรมมันเรื่องวิบาก เรื่องผล แต่เรื่องกรรมมันจะเกิดนะ ใครเป็นคนรับกรรม? ก็คือใจ เพราะถ้าใจเป็นคนรับกรรม

ถ้าเราศึกษาธรรมะแล้ว เราเข้าใจเรื่องสังขารแล้ว พอเราเจอเรื่องวิกฤต มันทำให้เรายอมรับได้ไง ทีนี้พอเราเจออะไร เราจะคิดแบบวิทยาศาสตร์ไง ก็คือให้มันหายไปเลย แต่ถ้าพอเป็นธรรม พอเราเกิดอะไรขึ้น จิตใจเรามันสูงกว่า สิ่งนั้นมีอยู่ “น้ำอยู่บนใบบัว” เราปฏิเสธสิ่งนั้นไม่ได้หรอก สิ่งนั้นมีอยู่ แต่ใจเรามันไม่ทุกข์ใจ

แต่นี้เป็นเรา เราปฏิเสธหมด เพราะเวลาออกไปข้างนอกมันจะไปเจอพวกคริสต์พวกคริสต์เขาจะอย่างนั้น เขาว่าพวกเราพวกทุกขนิยาม ของเขามีแต่สุขนิยาม แต่สุขนิยามมันก็ผลของวิญญูะ คือความเกิดความตายของเขา ผลของมัน

**หลวงพ่:** ไปอยู่ที่โน่นไปอยู่กับคนไทยหรืออยู่กับพวกนั้น

**พระ:** ส่วนมากจะอยู่กับคนไทยครับอาจารย์

**หลวงพ่:** คนไทยก็ค้อยังชั่วหน่อย

**พระ:** แต่นี้เป็นลักษณะของสายของพ่แม่ครูอาจารย์บ้านตาดครับผม พวกเขาศรัทธากันครับผม ดูข้อวัตรปฏิบัติไว้ส่วนหนึ่งแล้วครับผม แล้วพอไปถึงแล้วมันเลยง่าย

แต่ว่าในส่วนที่จุดเสียคือที่ผมวิเคราะห์ห้ดูก็คือเวลาผมอยู่ที่ภาคอีสาน ผมจะรู้สึกอบอุ่น เพราะมีครูบาอาจารย์เป็นเถระ เป็นแบบผู้ทรงคุณวุฒิอยู่ แล้วสถานที่ปฏิบัติเอื้ออำนวย เป็นสถานที่สัปปายะครับผม คือเวลาท่านพูดเทศน์เรื่องรุกขมุลปั้บ เราก็เข้าไปเข้าเฝ้าครับ แล้วปฏิบัติ คือไม่ได้เอาคำพูดของท่านหรือท่านเทศน์ แต่เอาจากการพูดการเทศน์ของท่านมาปฏิบัติ อันนี้ทางนั้น โอกาส.. ยาก

**หลวงพ่:** ไม่มี

**พระ:** แต่ทำไมไซ้ไม่มีครับ ยังมีอยู่ครับ แต่ว่ามันเป็นช่วงฤดูร้อนสั้นๆ นะครับ แต่พอพูดอย่างนี้พอไปผู้ที่ลักษณะอยู่สุขสบายของทางด้านวัตถุนิยมนี้ให้มาทุกข้ออย่างนี้ มันจะเริ่มเหลือน้อยลงแล้วครับผม

**หลวงพ่:** เขาพูดอย่างนี้เลย เวลาไปอยู่ทางนั้นนะ เขาอยากมีความสุข ที่นี้รุกขมุล ส่วนรุกขมุลเราวางไว้ เราต้องบอกว่าถ้าอยู่ทางนั้นนะ ต้องบอกว่าทำความสงบของใจ พระพุทธเจ้าบอกว่า “สุขใดเท่ากับจิตสงบไม่มี” ที่นี้จิตสงบมันทำที่ไหนก็ได้ ปูพื้นฐานของสมาธิก่อน ถ้าอยู่กับพวกนี้ะ เราไม่ต้องไปพูดถึงมรรคผลก่อนเลย เอาให้เขาทำความสงบได้ก่อน เพราะพวกนี้ พอเขาได้ความสงบแล้วนะ พอเขาจะเอามรรคผลนะ มรรคผลเกิดจากความสงบนั้น ถ้าไม่มีความสงบเป็นพื้นฐาน มันจะเกิดมรรคผลไม่ได้

ฉะนั้นส่วนใหญ่แล้วเราเห็นนะ เขาไปสอนกัน เขาบอกว่าทางยุโรปทุกคน เขาพูดถึงโยม เขาสมบรูณ์ของเขาแล้ว แต่เขายังขาดความรู้สึกอยู่ ที่นี้ขาดปั้บ เราต้องเอาความสงบก่อน เพราะความสงบ เหมือนกับของที่ใกล้มือ เขาหยิบได้ก่อน หยิบได้ง่าย แล้วหยิบได้ก่อน ถ้าหยิบได้ง่าย หยิบได้ก่อน มันดีกว่าของที่หยิบยากไปไกลแล้วเราหยิบกัน ถ้าหยิบได้ง่ายก่อน เขาได้พิสูจน์ก่อน มันจะมั่นคงแล้ว เพราะเขาหยิบของที่ใกล้ได้ก่อน หยิบแล้วมันพิสูจน์ได้ก่อนปั้บ ใ้ันี่พิสูจน์แล้วไซ้ไหม แล้วมันมีดีกว่านี้อีก เพราะฉะนั้น ศาสนาสอนดีกว่านี้อีก ไปอีกชั้นหนึ่งนะ

**พระ:** พูดถึง.. ครูจารย์ ขอโอกาส.. ครูจารย์ว่าขั้นนี้ะครับ ต้องเว้นจากบ่วงของมาร

หลวงพ่: ไช้

พระ: โอ้โฮ.. ผมดูเขาติดกัน แบบอึ้งนะครับ

หลวงพ่: อ้าว.. ต้องมีปัญญาไง ถ้ามีปัญญาปั๊บ เวลาเราพูดอย่างนี้บ่อยๆ เพราะเราผ่านอย่างนี้มา คือวิกฤตของเราเองเจออย่างนี้ เพราะว่ามันเป็นอย่างนี้ บวชใหม่ๆ แล้วก็ โอ้โฮ.. บวชครั้งแรกเลย บวชพรรษาแรกมันยังไม่ได้ไปอีสาน ก็อ่านหนังสือนี้แหละ “ถ้าจิตพ้นจากอวิชชาคือพระอรหันต์” เราก็พุทโธทุกวัน มันบวชใหม่ๆ มันทุกข์มาก พุทโธๆๆๆ จนมันหยุดหมดนะ “เอ.. ไม่มีอวิชชา ทำไมกูไม่เป็นพระอรหันต์” ก็จิตอยู่กับพุทโธ ไม่มีอวิชชา อวิชชากูไม่มี.. ฐึ้นะ อวิชชากูไม่มี เพราะมันหยุดหมด พุทโธจนนิ่งหมดเลย

“แล้วทำไมกูไม่เป็นพระอรหันต์นะ แล้วอวิชชากูก็ไม่มี”

มันต้องแย้งกันไง

๑. ไม่เป็นพระอรหันต์

๒. ก็อวิชชากูไม่มี

นี่กำปั้นทุบดิน นี่ไม่รู้เรื่องนะ นี่ซื้อบื้อ พอซื้อบื้อเสร็จแล้ว พอออกหาครูบาอาจารย์นะไปเรื่อยๆ ยังไม่กล้าเข้าบ้านตาตาก็ไปเจอหลวงปู่จวนนั่นนะ

พอขึ้นไปคั้นน้ำมันท่านเทศน์ “กิเลสอย่างหยาบของท่านสงบตัวลง กิเลสอย่างกลางท่านยังไม่เห็น กิเลสอย่างละเอียดในใจท่านนะอีกเยอะแยะเลย”

“เออ.. จริงวะ”

พอที่แรกมันกำกึ่งนะ คือเราเองนะลงไม่ได้ มันติดกับทฤษฎีของตัวเอง ทฤษฎีว่าอ่านหนังสือมาตามทฤษฎีแล้วบอกว่าอวิชชาดับต้องเป็นพระอรหันต์ เพราะตามทฤษฎีเขาเขียนไว้อย่างนั้น แล้วกูเอาพุทโธจนอวิชชาดับหมดแล้ว แล้วกูก็รู้ว่ากูไม่เป็นพระอรหันต์หรอก แต่ตำรามันบอกว่ากูเป็นพระอรหันต์ กูก็อยากเรียกร้องสิทธิ์ตามตำรา เอาพระ

อรหันต์มาให้กู มันก็คาอยู่ครึ่งหนึ่ง มันคิดว่าเราเองก็ไม่ใช่พระอรหันต์ กูรู้ว่ากูไม่ใช่พระอรหันต์หรอก แต่กูก็เรียกร้องตามสิทธิ์ กูจะเอาตามตำรานั้นนะ แล้วใครก็แก้กูไม่ได้ ไปถามคนนั่นคนนี่ก็ไปไหนมา สามวาสองศอก เราถึงบอกเราผ่านครูบาอาจารย์มานี่แปลกๆ

พอมานเจอหลวงปู่จวนท่านพุดอย่างนั้น...พี่วะ

“เออ.. ใช่”

ใจลงหมดเลยนะ.. เอาละ หมดความสงสัย หมดทุกอย่างหมดแล้ว เริ่มต้น พอเริ่มต้น พอทำไปๆ มันก็ไปตกวงค์บ้างอะไรบ้าง มันไปไม่รอด พอไปไม่รอดมันน้อยใจนะ ทำไมอาจารย์กูไม่คิดในรส ทำไมอยู่ในป่า หลังภูทอกนะ มันมีอาหาร เมื่อก่อนมีอะไรแดก มันก็มีแต่ข้าวเหนียวเหนี้ย มีอะไรแดก ที่นี้พอบิณฑบาตมาแล้ว มันตกวงค์ก็ต้องผ่อนอาหาร แล้วพอมามันก็อึดหนึ่ง.. มันก็อึดหนึ่ง สติมันไม่ทันใจ

พอเข้าทางจงกรมนะ “ทำไมอาจารย์เขาไม่คิดในรส” เมื่อก่อนเราคิดว่ารสนั้นะ ถ้าเราไม่ติดบิณฑบาตก็ต้องไม่มีเลย เราคิดของเราอย่างนั้นนะ คิดแบบภษาวิทยาศาสตร์นะ เติบจงกรมอยู่ ๒ วัน ๒-๓ วันนะ ค่าตัวเองนะ พอมานั่นเสร็จกลับไปก็ค่าตัวเอง โทษนะ “ไอ้เหี้ย ไอ้สัตว์ ไอ้ชาติหมา ไอ้เลวทราม มึงนี่ชาติชั่ว มึงนี่โคตรเลว มึงนี่ไม่ใช่คน มึงนี่สัตว์” ไอ้ไอ.. ค่าอย่างนั้น ๓ วันนะ ค่าตัวเองตลอด เพราะมันทำไม่ได้ของเรา ทำไม่ได้อย่างที่คิด ทำไม่ได้อย่างที่ปรารถนา

พอวันที่ ๓ บึงตรงนี้ขึ้นน้ำ “อาจารย์มึงไม่ใช่ตะเข้ตะมึง อาจารย์มึงก็มีลิ้นมีปาก อาจารย์มึงก็รู้ว่ารสเป็นรส กลิ่นเป็นกลิ่น” ตัณหามันตัด มันขาดพื้! วันรุ่งขึ้นนะ พอไปนะ เข้าขึ้นมา บิณฑบาตมาใช่ไหม เราก็มีอยู่แล้ว เราก็เอาออก มันก็มีอาหารแกงโธมะ กูตัดหยดเดียว กูใส่พอ เพราะสติมันทันหมดใจ.. หยดหนึ่ง กับกะละมังหนึ่ง หรือหม้อหนึ่ง มันก็คือรสเดียวกัน กูกินหยดเดียวมันก็เท่ากับกูกินหม้อหนึ่ง.. รูป รส กลิ่น เสียงนะ ไม่มีอำนาจเหนือใจกูได้เลย พอตั้งแต่นั้นมานะ คุมได้หมดเลย ทำได้ง่าย สมาธิก็เข้าได้ง่าย รูป รส กลิ่น เสียง นี้รู้ทันหมดเลย แล้วจะเข้ามาอยู่กับใจกูไม่ได้เลย



**พระ:** ครูจารย์ กราบขอโอกาสครับผม.. ตรงตำแหน่งนี้ ครูจารย์ผ่านมา เรียกว่า ความวิกฤตในการที่จะเข้าไปเผชิญกับมัน

**หลวงพ่:** เราผ่านมาเพราะอยากจะผ่อนอาหารแล้วผ่อนไม่ได้ แหม.. ตักทุกทีเลย มาที่ไรก็ตัก มาที่ตัก แล้วจะตีมือ แหม.. ก็ตีไม่ทัน มันตักทุกทีเลยนี่ ก็ค่าแหม.. ทุกวัน เลย ๓ วันนะ ค่าจนวันที่ ๓ พอมันผ่านแล้วนะ ตักสบายมาก ตอนนั้นตักภวังค์ใจ พอดก ภวังค์ ตอนนั้นนั่งที่ ๘-๘ ชั่วโมง ตอนนั้นหายเกลี้ยง แก้ไปแก้มา ตอนหลัง จริงๆ นะ เรา อยู่那儿 เอบ้านข้าวไว้แค่คำเดียวนะ จะอดอาหารมันก็ไม่ดี เพราะหมูนั่นเยอะ เข้า บิณฑบาตกลับมาที่บิณฑบาตคำเดียวจริงๆ วางไว้ที่ก้นบาตร แล้วรอแกลงโสะมาก็ตักน้ำ แกลงโสะหยอดแล้วก็ไป

แต่ก่อนทำได้แบบนี้เกือบตายนะ ใหม่ๆ มันไม่ยอมหรือก ใหม่ๆ นะ อย่างไรก็ตาม บิณฑบาตมาเว้ย เขาตักก็ตัก กินแล้วอืม.. อ้าว.. ไหนว่ามึงจะผ่อนอาหารนะ พอเช็ดบาตร เสร็จค่อยคิดได้ กินเสร็จ อะไรเสร็จ ยังคิดไม่ทันนะ พอเช็ดบาตรเสร็จจะกลับกุฎิ คอดก แล้ว เพราะจะต้องไปเดินจงกรม จะต้องไปโงกง่วงอยู่那儿 ขนาดกินก็ยังไม่มึสติ ยังไม่ทัน เลย กินแล้ว ล้างบาตรแล้ว เช็ดบาตรแล้วยังไม่ทำอะไร พอเดินออกจากศาลาไปนึกได้

**พระ:** (หัวเราะ) นาน

**หลวงพ่:** ก็ไถ่มาเรื่อย พอเข้าทางจงกรมก็นั่งค่าแหม.. ทั้งวันเลยละ ตรงนี้ เพราะเรา ตัดเอง รูป รส กลิ่น เสียง ไม่ใช่บ่วงของมาร ไม่ใช่พวงดอกไม้แห่งมาร ถ้ามันตัดทัน ถ้า ตัดไม่ทันนะ มันเป็นบ่วงเลยละ รัศค้อมึงตาย พอมันผ่านวิกฤตมา มันก็ไปเรื่อยนะ ก็เริ่ม จากที่ว่าอวิชชาของมึงนั่นแหละ

ที่แรกมันไม่ทำอะไรเลยละ กระดิกตีนจะรอเป็นพระอรหันต์ เพราะการทำอวิชชาถูก ดับหมดแล้ว ก็เวลาเข้าสมาธิ อวิชชาก็ดับ แต่อย่างหยาบๆ นะ ฟุ้งซ่านมันดับหมด ก็ ประสาเด็กน้อย ก็คิดได้แค่นั้นนะ แต่พอเจอหลวงปู่จวน หลวงปู่จวนตีหัวทีเดียวนั่น นั้น “อืม.. ไซ้” พอไซ้ปั๊บก็เอาเลย พอลงใจก็ใส่เลย พอใส่ๆ เท่านั้นมันได้ผล

พอได้ผล พอเครื่องบินท่านตก มันเจ็ด มันไม่มีทางไป พุงเข้าบ้านตาดเลย พอเครื่องบินตกก็พุงเข้าบ้านตาดเลย เพราะมันเจ็ดใจ เจ็ดที่ว่าแหม.. ไปไหนมามีแต่คน หลอกกู ไอ้ห้า ไปไหนก็มีแต่คนชักกูแหม.. เข้าป่าทั้งนั้นเลย ไม่มีใครบอกทางกูตรงสักคน

พอเข้าบ้านตาดไป ความรู้สึกนะ เราอยู่กับท่านนะ ความรู้สึกที่ท่านเอาดินอย่างนี้ ถีบหลังกูไว้แบบนี้ รู้สึกอย่างนั้นจริงๆ เลย ความรู้สึกเหมือนว่าท่านเอาดินขยหลังไว้แบบนี้ แอนตลอดเลย คือว่าให้เร่งความเพียรอย่างเดียว โอ๊ย.. ลุยอย่างเดียว ลุยละเลย อันนี้สมัยนั้น รุนั้นนะ หลวงปู่จวนเครื่องบินตกนะ

พระ: ๒๓ (พ.ศ. ๒๕๒๓)

หลวงปู่: (ปี พ.ศ.) ๒๓, ๒๔, ๒๕, ๒๖ นะ ช่วงนั้นนะ ถ้าใครอยู่ที่นั่นจะเห็นว่าเราอยู่บ้านตาดนะ กูโดนค่าวันหนึ่ง ๓ รอบ เข้า กลางวัน เย็น แจกอาหารก็โดนแล้วรอบหนึ่ง ค่าทั้งวัน เพราะมันเข้าไปศึกษาตลอด เรานี้โดนค่า ไอ้โฮ.. เวลาค่าว่าโดนค่านะ ข้างนอกเขาว่าโดนค่า แต่สำหรับเรานะ จิตมันกำลังดี ท่านสอนเราด้วยวิธีนี้ ค่าเช้า ค่าเย็น ค่าอย่างเดียว ค่ากูทั้งวัน

ถ้ารูนั้นใครไปถาม จะจำได้ รุนั้นนะ รุนที่เห็นอยู่ แจกอาหารนี้โดนตลอด เพราะฝึกปัญญา แล้วท่านนี้ไอ้โฮ.. ร้ายกาจมาก เวลาจัดอาหาร พอจับป๊ีบ เพราะอะไร เพราะจับป๊ีบ พอหันไปหาพระนะ พระจะหลบเว็บหมดเลย มันเหลือแต่กูไอ้โฮ กูก็ต้องเข้าไป แล้วท่านก็.. บ่อยนะ พออาหารมานั้นนะ อาหารมา อะไรที่มันเป็นอาหารเนื้อๆ หน่อยนะ ท่านจะหยิบไว้แล้ว แล้วก็มองหาคนรับไปแจก

แล้วพระมันก็จะหลบหมดนะ เราเข้าไปป๊ีบ ท่านก็จะบอก ส่วนใหญ่ให้แจกพระอาจารย์ปัญญานี้แหละ แจกพวกพระฝรั่ง แจกพวกนี้ คือท่านสั่งพิเศษนะ แล้วเราก็ไปด้วยความคิดเราเราก็ไปไว้ที่ถาดนะ ตักให้คนละจิ้นๆ นะ แล้วก็เดินกลับมา

ท่านก็เรียกกลับมา “ผมสั่งว่าอย่างไร”

“ก็บอกให้อาจารย์ปัญญาครับ ให้พวกนั้นครับ”

“แล้วผมสั่งอย่างไร”

“ก็ไปให้พระฝรั่งนะครับ”

“แล้วผมสั่งอย่างไร”

โอ้.. สั่งยังไงวะ ก็ให้กูแจก กูก็แจกแล้วไง

“ให้ใส่บาตรนะ”

กูต้องเข้าไปตักใส่บาตรอีก.. เดี่ยวโดนเรื่องนั้น เดี่ยวโดนเรื่องนี้ โดนทุกวัน แล้วพอทำอะไรบ้าง เพราะอย่างนั้นบ้าง เราก็คิดของเราใช่ไหม ท่านก็ว่าของท่าน จะมีอะไรจึ๊อบๆ แจ๊บบๆ ก็ว่าเราคิดบ้าง กูก็ไม่ถูก ถ้าวันไหนเราคิดดี เราคิดถูก เราทำอะไร “เอ้อ.. วันนี้ใช้ได้ กูต้อง” ถ้าวันไหนมึงไม่ได้ วันนั้นผิด ทำถูกก็ผิด คือท่านจะแก้ใจ

บางทีให้บางวัน สั่งให้เราให้พร กูรู้แล้ว ถ้าให้กูให้พร วันนี้กูต้องโดนยาใหญ่แน่ๆ อยู่แล้ว กูนะเตรียมตัวเต็มที่เลย พอเริ่มให้พรนะ ท่านบอก “เฮ้ยๆ.. นั่งยังไงนะ” เราก็เปิดผ้าเลย เพราะกูเตรียมตัวอยู่แล้ว “นั่งพับเพียบครับ” แล้วก็เปลี่ยนท่า แล้วก็ให้พร “ยถา วาริ”

“ยัต หรือ ยะ.. ยะ หรือ ยา”

เล่นทีละตัวเลย ไล่กูกทีละตัวเลย เสร็จอยู่ ๒ ตัว ชานตุหรือชะตุ กูจำไม่ได้แล้ว

โอ้โฮ.. แล้วท่านก็ย่าเลย “ไอ้พระจี๊เกียง ไอ้พระไม่เอาไหน ไอ้พวกอย่างนี้ เดี่ยวฉันเสร็จแล้วเอาเอกเทศให้ท่านไปท่องนะ ไม่เอาไหน จี๊เกียง กินแล้วก็นอน”

กูก็นั่งคิด กูก็งงนะ อดอาหารนะ ไม่นอน ๒๔ ชั่วโมงนะ เนสัชชิกตลอด เอ.. กูก็เกียดตรงไหนวะ เวลาท่านด่านะ เราก็จับ.. จับ.. เพราะเราก็เร่งเต็มที่ เอ.. กูไปจี๊เกียดตรงไหนวะ แหม.. กูยันขนาดนี้ กูจะจี๊เกียดได้ยังไง มันเถียงนะ (หัวเราะ)

นี่ไปภาวนา พอไปภาวนาปั๊บมันก็อ้อ เพราะว่าเรามันไปแบบ ไปจริงจังกับ อารมณ์ไง เราไม่ทิ้งไง ท่านจะให้ปล่อย เราไม่ยอมปล่อย พอมันจับได้ เราก็อ้อ พอปล่อย ...อ้อ ท่านใส่มาตลอด กับเรานี้บนศาลานี้ค่าทุกวัน

พอวันนั้นค่านะ ไปบิณฑบาตกลับมา เสร็จแล้วมันมีพวกโยมในบ้านตาดเขาตำ ถั่วฝักยาวมานะ ท่านก็เรียกเราเข้าไปเลย เอาอันนี้ให้ไปแจก พอไปแจก ผิดอีก “ไอ้พระ ๒ สติง” ค่านะ “ไอ้พระ ๒ สติง ตำนี้ตำ ๒ สติง” ตำ ๒ สติง ไม่เต็มบาท คือตำมาไม่ดี ทำ มาไม่เรียบร้อย “ได้ตำ ๒ สติงนะ ไอ้พระ ๒ สติง” เราก็เดินหนีนะ เดินไปแจกตรงนั้นนะ “ไอ้องค์นั้นนะ ไอ้องค์นั้นนะ ไอ้พระ ๒ สติง ไอ้เดินไปมุนั้นนะ.. ไอ้พระ ๒ สติง.. ไอ้ พระ ๒ สติงมันเดินไปทางโน้นนะ” ไอ้โฮ.. ตามจี้กู่ทั้งสายพานเลย

ทีนี้ตกเย็นไปยกน้ำ พระมันเอาไปล้อเล่น “ไอ้พระ ๒ สติง.. ไอ้พระ ๒ สติง”

ไอ้เราก็คิดในใจนะ ไอ้ห้า ๒ สติงตอนสมัยนั้นนะ ๒ สติงตอนนั้นน้ำแข็งเปลา่า แก้วหนึ่งนะมึงไอ้นี้ มึงยังดูถูกเธอ เพราะท่านบอก ๒ สติง เพราะตอนนั้นเราคิดว่าเรา ๓ สติงใจ ใจมันคิดไปโน่น ท่านจะดึงเรากลับ ใจเราคิดไปแล้วเราจะพันไป มัน เหมือนกับให้คะแนนตัวเองมากเกินไป ท่านติลงมาไง ท่านติลงมาให้เหลือ ๒ สติง ไอ้กู่ ว่ากู ๓ สติง ท่านใส่เต็มทีเลย

ฉะนั้นถึงบอกว่ามันเป็นความรู้สึกระหว่างเรากับท่านนะ พอดีเราขึ้นไปหากับท่าน ใส่กับท่าน ฉะนั้นถึงว่าไอ้เรื่อง.. ถ้าสมัยนั้นนะ ถ้าไอ้พระอยู่ด้วยนะ บางทีเราออกมา เทียว เราเคยมาเจอพระองค์หนึ่ง เขามาเล่าให้ฟังนะ “ไอ้โฮ.. บ้านตาดเป็นอย่างนั้นๆ” เอาเรื่องเรานี้มาเล่าให้เราฟัง กูก็ฟัง เอ.. มันงง ก็ถาม “มึงรู้มาจากไหน?” เขาบอกเพื่อนเขา เข้าบ้านตาด เพื่อนเขาเล่าให้ฟัง.. ขนาดนั้นนะ

โคนเยอะมาก แต่โคนเยอะมากขนาดไหน แต่เราโคนว่า ประสาเรานะ เราโคน แล้วเราคิดเป็นแง่บวกไง เราไม่เคยคิดเป็นแง่ลบ เพราะเหมือนกับเรา เหมือนกับนักมวย หรือนักกีฬาที่มันต้องการเทคนิค แล้วโค้ชสอนให้อย่างดี เอ็งจะระลึกถึงคุณของโค้ช หรือเอ็งจะดีโค้ช แต่คนอื่นเขาไม่เข้าใจ เขาคิดว่าเราโคนสภาวะแบบนั้น เราต้องมีอะไร ชุมนมัวในใจ แต่ในความรู้สึกของเรา

“โอ้โฮ.. กุหาอย่างนี้ไม่ได้อีกแล้ว.. กุหาอย่างนี้ไม่ได้อีกแล้ว”

จะนั่นเวลาพูดถึงหลวงตากับหลวงปู่เจี๊ยะ ครูบาอาจารย์ เราไม่ได้ สะเทือนใจทุกที พูดถึงพวกนี้ ๔ องค์นี้พูดถึงไม่ได้เลย มันสะเทือนใจทุกทีเลยละ เพราะว่ามันเหมือนกับว่าเราถูกลูกคลีกันมาไง เราได้ถูกลูกคลีกันมา เราได้ผลประโยชน์มา เหมือนที่ท่านว่า เหมือนที่หลวงปู่มันท่านบอกเวลาเทศน์ก็เหมือนกับลูกน้อยได้กินนมเลยละ ท่านโอ้เราด้วยค่านะ ใช้จ่ายเป็นผ้าอ้อม โอ้โฮ.. โอ้เราก็คิดว่า โอ้โฮ.. เราคิดอย่างนั้นจริงๆ นะ มีความรู้สึกอย่างนั้น

เวลาพูด เห็นไหม เวลาว่าพวกเราไปนะ โอ้ห่า มึงก็ไปกินที่บ้านตาดมาด้วยกัน เอ็งก็ไปกินข้าวบ้านตาดมา กูก็ไปกินข้าวบ้านตาดมา แต่กูรู้จักคุณนะ.. กูรู้จักคุณ.. พวกมึงไปกินข้าวบ้านตาดมา แล้วไม่รู้รู้จักคุณ ไม่รู้จักบุญคุณ จะนั่น เวลาพูดแล้วมันสะเทือนใจ.. สะเทือนใจ.. ถ้าพูดเรื่องนี้แล้วเราสะเทือนใจ

แล้วอย่างว่า ท่านก็ล่วงไปแล้ว ที่นี้ก็เหลือแต่พวกเราแล้ว ที่นี้พวกเรา เราคิดด้วยความรู้สึกเราเองนะ เราคิดว่ามันเป็นอนิจจัง คือแบบว่าเราชิงบั้งไฟ ถ้าชิงบั้งไฟขึ้นไปถึงที่สุดแล้ว ไฟมันก็ตก เรารู้ว่ามันสูงสุดแล้ว หลวงปู่มันนี่ แล้วต่อไปนี่ก็ช่วงบั้งไฟตกแล้ว เพราะพวกเรา ใครจะมีบารมีเหนือท่าน

**พระ:** ไร่ครับ

**หลวงพ่:** ช่วงนี้ช่วงที่บั้งไฟขึ้นสูงสุด มันก็ผ่านไปแล้ว ต่อไปนี้มันก็ช่วงบั้งไฟตกนะ อย่างนี้พวกเราก็ต้องเร่งเอาของเราให้ได้ก่อน ถ้าเอาเราให้ได้แล้วก็ชาตินี้ก็สบายใจ ถ้าชาตินี้เอาไม่ได้ มันต้องไปอีกนะ มันจะไปอีก ครูบาอาจารย์เราก้ไปแล้ว แต่เกิดมาได้พบนะ เวลาเราพูดกับโยมนะ โยมน้อยใจๆ นะ กูบอก กูภูมิใจนะจริงๆ นะ

ถ้าเราไม่เจอหลวงตากับหลวงปู่เจี๊ยะนี้ เราว่าเราคิดในใจเราว่ามันไม่มีใครเอาเราอยู่ เราคิดว่าถ้าไม่มีหลวงตากับหลวงปู่เจี๊ยะนี้ ไม่มีใครเอากูอยู่นะมึง เพราะว่าเวลาเถียงนี้นะ โอ้โฮ.. กูนี้ชานาญมาก

หลวงปู่เจี๊ยะนี้ หลวงปู่เจี๊ยะเวลาพูดนะ เพราะโยมจากโพธารามไปหาท่านนะ

ท่านบอก “ไอ้หงบมันยังอยู่ไหม.. ไอ้ขาวๆ นั้นนะ” เรามีเพื่อนอยู่ ไอ้ดำๆ ไปหา  
ท่านไง

ท่านบอกว่า “ไอ้ขาวๆ กับไอ้ดำๆ นั้นนะ”

“ไอ้ขาวๆ นั้นนะ เกียงเก่ง”

เราเถียงจนหลวงปู่เจี๊ยะนี่จำแม่นเลย เพราะเวลาเราเถียงกับหลวงปู่เจี๊ยะนี่ชนะ  
หลวงปู่เจี๊ยะ ชนะเถียงนะ เถียงจนชนะทุกที เถียงอยู่นั่นแหละ ฎไปเอาจนได้ละ ฎไปฎได้  
จนหลวงปู่เจี๊ยะบอกเลย “ไอ้หงบมันเถียงเก่ง เถียงเก่งมาก” ฉะนั้น ถ้าขนาดนี้ยังเถียง  
ขนาดนี้ แต่เวลาเถียงแล้วนะ พอเราไปนั่งคิดของเราเองนะ เราสู้ท่านไม่ได้หรอก  
เพราะว่าเหตุผลนะ ท่านพูดออกมา ท่านพูดไม่เก่งนะ แต่เวลาท่านพูดมาคำเดียวสะอีกเลย  
“เอ๊ะ.. อย่างนี้ฎไม่มี” เอ๊ะเลยนะ เวลาท่านเสียบมาแต่ละจ๊ก อย่างไม่เลย “เอ.. อันนี้อะไร  
วะ”

แต่ถ้าเป็นอย่างนี้ของเราเคยเห็น มึงจะไปสนใจอะไร

พระ: อืม.. ครับ

หลวงปู่: ของเราเคยเห็น พูดมามันก็เฉยๆ ท่านพูดอะไรมันก็...อีก “ของอย่างนี้ฎไม่รู้  
รู้”.. “เอ๊ะ.. ของอย่างนี้ฎไม่เคยเห็น” แปลกแล้ว เราได้จากท่านตรงนี้ หลวงปู่เจี๊ยะนี่ ท่าน  
จะพูดอะไร...ปึก “เอ๊ะ.. อันนี้ฎไม่รู้เว้ย อันนี้มันอยู่ตรงไหน” แต่ถ้ารู้แล้วนะ พูดมาก็เถียง  
นะ แต่ถ้าไม่รู้นี่สะอีกเลยนะ... เอ๊ะ

เราเคยเจอประสบการณ์อย่างนี้ ฉะนั้นพอเราไปเจอพวกนี้เทศน์ พวกนี้พูดอะไร  
ออกมา โอ้โฮ.. เราเห็นช่องโหว่ไปหมดเลยละ เห็นช่องโหว่ทั้งนั้นเลย แล้วเมื่อก่อนไม่  
ค่อยได้พูด เพราะคิดว่าพูดไปมันไม่มีประโยชน์ แล้วตอนนี้ก็ยังไม่อยากจะพูดนะ  
เพียงแต่อย่างที่ว่า.. เราถามลูกศิษย์เอง “เฮ้ย.. มึงไปยุ่งทำไมวะ” เขาบอก “อ้าว.. ก็ญาติผม  
ไปอยู่นะ” บางคนแม่เขาไป จะเอาแม่ออกนะ “อ้อ” ก็เลยยอมเขา ไม่อย่างนั้นไปยุ่งกับเขา  
ทำไม เพราะมันจบไปแล้ว

แต่มาจนถึงสังคม เราก็ว่ามีประโยชน์อย่างหนึ่ง คือสังคมสงบร่มเย็นขึ้นเนาะ ไม่งั้นแห่ม.. อือฮากันหมดนะ สังคมนิ่งเลยนะ หยุคหมด ไม่อย่างนั้นฮือฮาแล้วไปกันหมด ประสาเรานะ มันก็เหมือนแซร์แม่ชม้อยนะ สมัยแซร์แม่ชม้อยก็ โอ้โฮ.. อือฮากันเนาะ แล้วพอรู้ตัวอีกทีนะ หมดไปหลายหมื่นล้าน ไอนี้ก็ฮือฮากันเหมือนแซร์แม่ชม้อยเลย พอไปแลบ๊ีบจบกันไป ไม่ต้องให้มีใครไปเสียดอ มันก็เป็นเรื่องเวรเรื่องกรรมนั่นนะ มันเป็นเรื่องเวรเรื่องกรรม

ถ้าอย่างนี้มันเป็นบทเรียน เราทำของเรากันใหม่ เราปฏิบัติของเรา

ใช่.. เทศน์หลวงตาเหลือเฟือเลยนะ นี่เราดูแล้วเราฟังเทศน์หลวงตา เราฟังตลอดนะ เปิดวิทยุตลอด ฟังหลวงตา

พระ: ครูจารย์ ผมขอโอกาสอีกเรื่องหนึ่งครับผม ผมพิจารณาอย่างนี้ว่า หลวงตา .. ที่ผมเข้าใจอย่างนี้ครับ คือเฟิ่นเป็นพระอรหันต์แล้ว คือบริสุทธิ์แล้ว ไม่คิดสมมุติทั้งปวงแล้ว เวลาท่านแสดงธรรม ท่านใช้ชั้นธ้อออกมาแสดงเฉยๆ อันนี้ชั้นธ้อ.. ในยุคของเราที่ว่าจุดบั้งไฟขึ้นสู่สูงนี้ครับ แล้วก็กำลังที่แบบเต็มที่มีการบินทีกเครื่องเสียงครับครูจารย์

หลวงพ่อ: ไหน.. อ้อ..

พระ: คือพลังงานนี้มันถ่ายทอดไปที่เก็บครับผม

หลวงพ่อ: อือ

พระ: ที่นี้พลังงานของความบริสุทธิ์อันนั้นยังทรงอยู่ แต่ต้องอยู่ที่ว่าคนฟังแล้ว น้อมจิตปฏิบัตินะครับ

หลวงพ่อ: ใช่

พระ: เพราะเสียงนี้มันจะไปขัดความรู้สึกที่มันหยาบๆ หรือว่าความรู้สึกกลางๆ หรือว่าความรู้สึกละเอียด แล้วแต่ปฏิบัติตามท่านเฟิ่นจริงนะครับ

หลวงพ่อบอก: ได้ เพราะเราฟังตลอด ถ้ามีเวลาเราก็เปิด เพราะเราถ่ายทอดตลอด ให้พระฟัง เพราะมันเป็นเหมือนกับบุญของพวกเราไง เราเกิดมาเจอ อย่างที่ว่ากับลูกศิษย์ เวลาพูดกับโยม โยมเขาน้อยใจบอกว่าเราภูมิใจกับชีวิตนี้ เพราะเราเกิดมาเจอ เรามาคิดทบทวนนะ ถ้ากูไม่มีอาจารย์นี้ กูก็ต้องตะแบงไปอีกไกลเลยละ กูก็ว่ากูรู้นะ เพราะตอนที่ว่าเราเคยหลงมาเยอะ ตอนที่ว่าเราหลง เราก็อ่าเราใช่ เราก็อ่าเราใช่ นะ แต่พอมาเจอหลวงปู่เจี๊ยะนะ ชักกันไปชักกันมา ชักกันมาชักกันไปนะ

“เอ๊ะ ตรงนี้กูก็ไม่มี”.. “เอ๊ะ.. ตรงนี้กูก็ไม่มี” มันทำให้เอะใจ

ถ้ารู้ด้วย รู้ด้วยกัน ทำไมเราไม่รู้กับเขาละ มันมาคิดอย่างนี้นะ เอ.. ถ้าเรารู้ ท่านก็รู้ทำไมท่านบอกมา เอ.. ทำไมท่านพูด เราไม่เข้าใจละ มันก็ทำให้เรา “เอ๊ะ.. หรือว่าวะ.. หรือว่านะ.. หรือว่าวะ.. น่าจะน่า” มันย้ายไปเรื่อยๆ นะ

พอสุดท้ายนะ “อืม.. ใช่ มึงมันเหยีย” พอสุดท้ายนะ “เออ.. มึงมันเหยีย” พอเหยียเท่านั้นนะ มันก็เริ่มทำงานใหม่ ไม่อย่างนั้นมันไม่ทำงาน มันหยุดหมด มันคิดว่าจบแล้ว ถ้าไม่ได้มันนะ เราติดอยู่นั่นนะ แล้วเราก็อึดถึงอารมณ์ตอนนั้นนะ อารมณ์ตอนนั้นมันเหมือนกับเราพยายามต้องเข่งขาไว้ไง กลัวมันจะไม่ว่างใจ เอ.. แผลกอยู่ ก็คิดว่าตัวเองนี่แจ๋ว แต่ก็ต้องเข่งขาไว้แบบนี้ เหมือนคนใส่ส้นสูงไว้นะ ไอ้ห่า.. ไม่ยืนเต็มเท้าเว้ย ยืนบนแต่ปลายเท้านะ พอไปทำอย่างที่ท่านพูดหมดจบแล้ว เอ้อ.. จบกันสักทีไอ้เหยีย ไม่มีเข่งเขียงทำอะไรเลย

นี่มันมาคิดย้อนกลับใจ เอ.. ถ้าไม่มีท่านนะ ไม่มีทาง.. ไม่มีทาง เพราะกูเถียงชนะเขาหมดคนนะ ไม่มีทาง เพราะมันเจอของไม่จริงใจ เจอของไม่จริง เถียงไป พอทางโน้นปรีชิตินะ เวลาพอพูดๆ ไปนะ มันแบบว่ามันพร่ามัว มันจะไม่คงที่

แต่ถ้าปฏิบัติของจริงนะ มันอยู่กับที่ ฝนลมแดดแค่นั้นมันก็ไม่หวั่นไหว พูดอย่างไรนะ มันทำให้เราเชื่อถือได้ แต่ถ้าปรีชิตินันพูดพลิกไปพลิกมานี้ เราเองเราก็ไม่เชื่อเขาเองก็พูดมาด้วยความไม่แน่ใจ เราเองก็ไม่เชื่อ แต่พอครูบาอาจารย์นะ พูดไปยังไงท่านก็อยู่ของท่านอย่างนั้นนะ “เอ.. กูต่างหากไม่รู้” ทีนี้ เรามาแก้ตรงนี้ “เออ.. ใช่” พอถึงตรง



นั่นจบก็คือจบ ตรงนี้แหละที่ว่าซึ่งบุญคุณมาก ถ้าไม่มีนะ.. เสร็จ เสร็จแน่นอน ไปไม่รอด .. เสร็จ

เพราะตอนนั้นมันก็ไม่ธรรมดา มันก็ว่ามันแจ่มนะ มันยอมที่ไหน

พระ: ขอโอกาสครูจารย์ อยู่กับหลวงปู่เจี๊ยะจักปีครับ

หลวงปู่: ปี ๒๗ ปีเดียว ออกมาจากบ้านตาดนั่นนะ เพราะเขาอยู่บ้านตาดแล้วพอดีที่บ้านตาดท่านส่งข่าวไป เพราะตอนนั้นสร้างที่กุรืทตตฯ(วัดป่ากุรืทตตปฏิพัทธาราม) นี้แหละ แล้วบอกไม่มีพระปาฏิโมกข์ใจ เรานี้สวดปาฏิโมกข์ได้ เราก็คิดว่าเราจะลงมาช่วยหลวงปู่เจี๊ยะ มันเป็นวัดที่ภาคกลางอยากจะเอาขึ้นด้วยใจ มาอยู่กับท่านปีหนึ่ง ปีหนึ่งเดียวกันทั้งปี เพราะท่านก็ชอบ เพราะท่านก็ชอบของจริงนะ

ไอ้เราก็หาอยู่ไ้ กลางคืนต้อง.. ถ้าคืนไหนไม่ไปหาท่าน เข้าขึ้นมา “ไอ้หงบ ทำไมเมื่อคืนทำไมไม่มา” เข้าพ้อทำอะไรเสร็จแล้ว ทุ่ม ๒ ทุ่มไปแล้ว ๓-๔ ทุ่มจะได้กลับ ทุกคืน ต้องไปนั่งอยู่อย่างนั้น คุณกันอยู่อย่างนั้นทุกคืน เรื่องนั้นเรื่องนี้ เที่ยงกันทั้งคืน เที่ยงกันอยู่อย่างนั้นนะ ไ้ใหม่ๆ ท่านชอบ ช่วงท้ายๆ นั้นนะ มันไปได้ผลตรงนั้น

พ้ออยู่กับหลวงตาก็อย่างหนึ่ง เราอยู่กับหลวงตา หลวงตาขึ้นมาลัม ไ้ตะเลย เราขึ้นไปนะ พลิกเลย “มึงไปหาเอง” ไปถามอะไรก็ถืบตมาทุกทีเลย หลวงตาเป็นอีกอย่างหนึ่ง ขึ้นไปนะท่านพูดไม่ก็คำเป็นแง่คิดเฉยๆ แล้วเสร็จแล้วรวมพระเทศน์ที่ศาลา ท่านเอาภาพใหญ่ กับส่วนตัวนี้ท่านจะพูดอยู่แต่ไม่มาก ไม่คลุกคลีไ้ พุด ๕ นาที ๑๐ นาที จบแล้วจบ แล้วจบเลย แล้วลงมาที่ศาลาก็จะมึงอีก แต่จะมึงทั้งพระทั้งหมดเลย เทศน์ทีเดียวเราต้องจับให้ไ้ เวลาท่านเทศน์ท่านก็เทศน์ทั้งหมดนะ เราก็นั่งฟังว่าเราคิดตรงไหน เราก็ต้องจับให้ไ้ แต่เวลาเราไปคุยกับท่านก็ตัวต่อตัวก็ไ้ไม่มาก

แต่หลวงปู่เจี๊ยะนี้ไอ้โฮ.. ซักแล้วซักอีก ซัก ไอ้โฮ.. แล้วท่านสรุปเลย ตอนที่ท่านว่าเรานะ

“ไอ้หงบ มึงนะไปจำของท่านอาจารย์ใหญ่มา” คือเอ็งนะจำของหลวงตามาหมดเลย เอ็งนะ

เราบอกว่า “ถ้าผมจำมานะ อาจารย์จี๊ผมต้องจบสิ ทำไมอาจารย์จี๊ผมไม่จบล่ะ”

ท่านก็ “เออ..”

ลูกไม้่นะมีอยู่คำเดียวแหละ “ท่านนะจำของท่านอาจารย์ใหญ่มา ท่านก็จำของท่านอาจารย์ใหญ่มา” หลวงปู่เจี๊ยะจะลงลูกนี้

ชี้หน้าเลยนะ “ท่านนะจำของท่านอาจารย์ใหญ่มา”

เราก็ “ถ้าจำมา หลวงปู่ต้องไล่ผมให้จบสิ ต้องไล่ให้จบสิ”

ไล่กูให้จบนะ แต่ท่านเถียงไม่ได้นะ “ท่านนะ ท่านจำของท่านอาจารย์ใหญ่มา ท่านนะจำของท่านอาจารย์ใหญ่มา”

“แล้วจำมาทำไมไล่ไม่จบนะ”

เราไปให้ท่านไล่

แต่หลวงตานี้ไม่เลย อัดลงมาเลย แต่หลวงปู่เจี๊ยะนี่ไม่

ทีนี้ตั้งคมเขาไม่ค่อยมั่นใจในตัวท่าน เพราะกิริยาท่านเป็นอย่างนั้น แต่เรามั่นใจมั่นใจตรงนี้ มั่นใจตรงที่ท่านพูดแล้วเราไม่รู้ตามท่าน แล้วพอเรารู้ทันท่านปั๊บ โอ้โฮ.. มันเป็นอย่างนี้เว้ย เราก็มาได้คู ที่เราพูดในเว็บไซค์นะ เราก็มาได้คูของหลวงปู่คำดี อย่างของอาจารย์สิงห์ทอง หลวงปู่ตัน เราก็มาได้คูหมดคนะ พอมาได้คูแล้วมันถึง โอ้โฮ.. มันถึงเข้ากันหมดเว้ย แต่ถ้าตอนนั้นมันก็ยังลุ่มๆ ดอนๆ

เวลาไล่ก็ไล่ด้วยสัญญาของหลวงตา เอาหลวงตามาเป็นดักไว้ แล้วก็ไล่อวดว่ากูรู้ตามหลวงตาบอก เวลาไล่ก็ไล่โดยแผนทีของหลวงตา แต่เวลาถ้าเราจัดการของเราเอง ก็เออ พออย่างนั้นปั๊บเราถึงเชื่อมันท่าน ใครจะเชื่อไม่เชื่อมันเรื่องของเขา แต่ครูบาอาจารย์เราเชื่อ หลวงตาท่านได้คุยกันแล้วไง แต่คุยกันแล้วก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

มันจะมีอะไรอีกไหม

พระ: ไม่มีแล้วครับ

หลวงพ่: จบเนาะ